

Editorial Committee:

Jayantha Somasundaram- Chairman
LAI Wijesiriwardana- Sinhala Editor
Mayooran Sinnathurai-Tamil Editor
Sangita Ashok- English Editor

Technical Designer
Suresh Gunathilaka

Canberra Lankan is an e-journal published in English, Sinhala and Tamil. No material, including advertisements appearing in Canberra Lankan may be reproduced in part or in whole without the written consent of the Editor. Opinions carried in Canberra Lankan are those of the contributors and not necessarily endorsed by Canberra Lankan Editorial Committee.

All correspondence should be addressed to:

Canberra Lankan;
Email: canlankan1@gmail.com

Web: www.aslaact.com

Ayubowan! Wanakkam! As-Salaam-Alaikum! Greetings!

I am proud and honoured to serve the Sri Lanka Community in Canberra during 2023/24 as the President of the Australia Sri Lanka Association (ASLA). It is the intention of the new committee to build on the vision, the initiative and the hard work of those who have gone before us. And we invite not only the members of ASLA, but of other Sri Lanka organisations in Canberra, as well as the entire Sri Lanka community, to stand with us and support us in the coming year.

We will be organising and hosting our regular activities and we look forward to your support and participation in order to make them the success they have been in previous years. On 10th December we will be having our Christmas Celebration at Melrose High School. Next year, on 6th April we will celebrate the Avurudha Festival, and during the following months we hope to organise some fund-raising activities.

Janaka Welikala
President ASLA 2023/24

Australia Sri Lanka Association (ACT)

Gordially invites you to the

Christmas Celebrations 2023

10 Dec at 5 pm to 8 pm

Melrose High School Hall, Pearce

Please bring a wrapped present
(from Santa) for each of your children

Our Sponsors

Our Supporters

Event contact: Mark 0407 319 317

Editorial – Sangita Ashok

The past few years post Covid when I finally summoned the courage to live in two different worlds, both geographically and metaphorically, I was excited to face the duality; the East and the Western cultures, living in a family unit and being alone again, with my mother by my side. To quote the lyrics of two songs by Tom Jones, I was searching for the *green, green grass of home*, and to experience the *funny familiar forgotten feelings* of a home I left behind as a young woman. I relived the agony of a dark scorching sun followed by the ecstasy of the pelting monsoonal rains, the call of the *koha*, the merriment of street children, the loud noise and bustling traffic, the familiar tastes, smells and comfort of spicy Sri Lankan food. After the cold dry winters and relentless winds of Canberra, the loneliness of the malls, I knew I was ready to exchange anything alternate for that lonely lifestyle.

I landed back to the world I had left behind except that now I live within an easy ten minutes stroll to my school. During my school days, I travelled in the famous 134 bus known not just for its tour of most suburbs in Colombo and beyond, but also because it was the bus to the famed 'Angoda', the lunatic asylum. I used to love watching the sea from the classroom windows, and listening to the sea as we ventured below into the school grounds, passing what was supposedly a haunted house within the school premises. I was always in a hurry to get back home, home being a two hours ride at the most given that the bus came full of students and however fast I ran towards the elusive bus it was 'touch' or should I say 'stop' and go. As I grew older, I trialed different ways, mostly two buses with a stopover at my classmates' home for *falooda* or samosas especially over the Eid days.

But now that I am back living the dream, living within a stone's throw of my first school, the sea is my backyard. I watch ladies clad in their dark *burkhas* with kohl filled eyes scurrying away from the gaze of lecherous men in the world that modern Sri Lanka is embracing; the dotted foreheads of the Tamil ladies, the Sinhalese ladies in their Kandyan or Indian saris, and the modern work wear that all ladies irrespective of their background have easily adapted. The clanging of the temple bells from nearby Buddhist and Hindu temples, the call of the Azan, is music to my ears. I have time to think despite the activities that I have taken on to fill the unforgiving minutes.

What fascinates me is this duality in our existence. The duality in our thoughts, our lives reflect this duality. One of the modern issues that we grapple with is societal expectations wherein it is okay for a teenage child to leave home despite their immaturity and lack of experience of the harsh world that awaits them; it is almost an expectation that he or she must leave home. I had to work through all the mixed emotions of seeing my daughter leave home at a very young age for studies to face a culture that was alien to where I came from. She turned out to be resilient and adapted well to her new home away from my helicopter parenting that she later admitted had stifled her.

I stayed home with my parents until I left to work in Africa in my mid-twenties; the situation in Sri Lanka had become dire in 1989 with mounting political tensions. Then, we faced the worst flood that we had ever experienced. I left with a personal undertaking that I would be back to buy that dream home in Colombo, to live with my parents. I still remember bidding my parents goodbye. It was a moment that has haunted me for the rest of my life. My father had disconnected the phone line at home so there was very little communication unless I called a friend's home asking them to give a message to my parents to come over. Then I would call back in anticipation of my parents being by the phone. Calls were costly, and I had just started my life in Lusaka, Zambia. One thing led to another. I met my future husband in Lusaka, and felt that I needed security in my life that I somehow imagined would follow me when I would be married. So, I said yes to marriage, I knew very little about him, he was quiet, taciturn almost and our wedding took place in Delhi, India. A few relatives I had never met, and my parents were the only attendees at our almost private wedding. My mother's sister played a big part in organizing henna and a few rituals after which the wedding venue manager took over. It was a long, sweaty few hours around the fire with both of us knowing very little of the Indian wedding rituals. My new husband was unaware of the Hindi language, so the priest was very irritated and did not quite extend his blessings to the young, wedded couple.

But I digress. So long as I was within the family unit, going through the daily motions of work, child-rearing, gaining unhealthy weight, feeling like my joints were creaking, high blood pressure and the slow onset of age-related diseases I was within what society expected of me. But then I had what I may myself call an epiphany many years ago when I came to Sri Lanka and stayed in Ratnapura, to volunteer in the land of gems. I knew that I wanted to spend at least whatever time I could steal away from my family in the country of my birth. To live with my mother all over again, and talk to her, share the songs and movies that we used to was part of that dream. But I had been gone a long time, and I understood slowly that I could not expect to just barge back in and upset the balance, the life that she had grown to accept, and the needs of the others in the equation.

So forward to 2022 October, when I was left bereft for the first time in my life in Colombo. Initially, I must admit I was in a state of shock for I had grown used to taking care of a family, and then my mother. I have never really lived for myself in all the years. Despite living in Australia, I had never had domestic help as is the norm in Sri Lanka. I had cooked, cleaned and initially raised two children all on my own when I first migrated to Melbourne. All alone in a strange country, learning the system of another land, studying and seeking employment is daunting in itself. Try doing it with two kids in tow, no support in anyway. But that was a journey I was meant to travel. Someday I hope God will tell me why.

It feels good; this solitude, is my time to experience peace within me, maybe I can call it the Buddha within. But I sense the raised eyebrows, the openly expressed questions about my living alone, a life of freedom. An old mature woman who has the wherewithal to manage her life alone is perceived somehow as a threat to the delicate balance in society. Someone close to me calls me 'selfish', 'that I always wanted to show off'. But if I had remained feeling the way I did; lonely and cold nobody would have cared. Now, fingers point at me from people whose views do not mean anything to me except for me to understand the forces of duality at work in everyday life. I listen to my young neighbor. She seems fascinated that I am an independent woman but makes it a point to remind me that she feels sorry for me. Another friend

asks me what would I do if I fell sick in Colombo. I guess nobody has answers to these questions. A life can be snuffed out at any given time, and I am just another mortal being. The recent mini tornado in Bambalapitiya is a reminder that anything is possible. All one needs is to live in awareness, unconditioned by the limitations of one's mind and thoughts, to embrace life for what it gives and takes.

I am glad that I can see through and experience this duality. Is it God or just my karmic actions that has given me this second chance at living my life somewhat on my terms at least for now. The summons from above can come at any time. I do have freewill and that is what I will exercise when I can. But I am conscious that there are higher forces that are at work. I am conscious of the duality in our existence. In the end all that matters is love, how much did we love and lose, in love there is freedom. Denial of love is not freedom. Freedom is living every moment like its your last, yet living in hope not just for oneself but for humanity, doing what you have to do now in the hope that something will yield and your life has not been in vain. Freedom is in recognizing this duality and working with our opposing energies, in seeking, in quietude, in giving and finding bliss within. I think in many ways freedom is in experiencing the inner child within us, the sense of play and laughter, not just in the moments of meditative, quiet introspection. In Sri Lanka it is in finding the Buddha within you.

BAILA NIGHT

ASLA hosted a Bailsa Night on Friday 4th August in Canberra. It was held at the stately Albert Hall in Yarralumla, famed for its Federal Classical style architecture and *porte-cochere* facade which allowed guests to alight undercover.

The dinner dance was a first, which turned out be a great success with the Sri Lankan Community in Canberra; and this despite the sub-zero night temperatures Canberra experienced this past winter.

In attendance was the band CHAKRa led by Andre Martinesz. They had a crowd of over two hundred, young and old, tapping their toes and clicking their fingers, as they crowded the dance floor.

A first class Sri Lanka buffet dinner was served, and a well patronised bar was busy all night.

Photos can be viewed by clicking on the link provided below:

<https://photos.app.goo.gl/dHLXuzt1SsM1MZQ76>

Love at my age – Sangita Ashok

You speak to me
In your voice I sense a kindred soul
I guide you to the bus-station
You like Osho, we seem to be on the same path

You speak my language
In a country away from the country of my ancestors
To me you are divine, Adonis like
The air of mystic

I know I cannot touch you
Fate intends otherwise
I drown in your eyes
I melt in your voice

When you sing, I record it, listen to it on repeat
For four months I swoon in anticipation
I longingly lie in wait for your texts
The silly smiley faces and emojis

I would willingly pluck the stars for you
Hold the moon hostage for you
I want to teach you whatever I know
In you I find a willing student

Or so I think
I tell you my age in answer to your question
You retreat, I am your mother
The equation changes

I sense the stirrings of jealousy in me
From awareness I sink to obsessive thought
Lucky law is a difficult mistress to please
I awake through the abyss of this love

I am born Taurus lagna, Venus ruled
Love claimed me its willing victim
I can smile at myself again
Now I call you my friend!

සරත් කාල දෙකක කතාවක්

ඒ ග්‍රීෂ්ම නිවාඩුවට ඉතාලියට ගිය මම, ආපසු මා ඉගෙන ගත් සෝවියට් දේශයේ යුක්රේන් ජනරජයේ ලේවෝව් නගරයට එන විට සරත් සමය පටන් ගත්තා පමණි. ගස් වසා සිටි හරිතවර්ණ පත්, රන්වන් පැහැයට හැරුණා පමණි. තව ටික දවසකින් ඒවා ගසෙන් වෙන්වී පොලොවට පතිත වෙයි. එවිට වසන්ත සහ ග්‍රීෂ්ම සමයේ ගී ගැයූ කුරුල්ලන් ඉදිරියට එන සීතලෙන් මිදෙන්නට වසන්ත කාලය උදාවී ඇති රටවල් බලා ඉගිලී යන්නට පටන් ගනීවි, පරිසරයම මුස්සේන්තු ගතියෙන් වෙලා ගනීවි.

ලංකාවෙන් මෙහි ඉගෙනීමට පැමිණි යහලු යෙහෙලියන් ඔවුන් නිවාඩුව ගත කිරීමට ලංකාවට, වෙන රටකට හෝ සෝවියට් දේශයේමගොවිපොලවල්වල අල එකතු කිරීමට හෝ නිවාඩු නිකේතනවල ගොස් යලි පැමිණ නොතිබුණේ, මම

කලින්ම නිවාඩුව අවසාන කොට පැමිණි තිබුණු නිසයි. අල එකතු කිරීමට, යුක්රේනයේ වෙර්කාස්කි ප්‍රදේශයේ සමූහ ගොවිපොලකට ගිය මෙන්ඩිස් සහ තිලේවාසන් සමග ගියානම් අලුත් අත්දැකීමක් ජීවිතයට එකතු කරගන්න තිබුණ නේද කියා හිතුවේ හොස්ටල් එකේ පුදුම පාලුවක් දැනුණු නිසයි. සෝවියට් ශිෂ්‍යයන්ද ග්‍රීෂ්ම නිවාඩුවේ ඔවුන්ට සුපුරුදු ගොවිපොලවල්වල වැඩ, සයිබීරියාවේ රේල්පාරවල සහ ඉදිකිරීම්වල වැඩ ආදී මුදල් විශාල වශයෙන් ලැබෙන වැඩ හො වෙනත් වැඩ, එසේ නැත්නම් තම දෙමව්පියන් සමග නිවාඩු නිකේතනවලට ගොස් තිබුණු නිසා කිසිම සෝවියට් ශිෂ්‍ය ශිෂ්‍යාවක් ද හොස්ටල් එකේ නොසිටිය නිසා තත්වය තවත් බරපතල විය. නැත්නම් හවසට කීප දෙනෙකුට එන්න කියා පාටියක්වත් දාන්නට පුලුවන් කමක් තිබුණි.

මෙන්ඩිස් ඔවුන් ගිය සමූහ ගොවිපලේ ජීවිතය සුබෝපබෝගී නැති වුනත්, ඔහු එවූ ලියුම් සමග එවා තිබුණු ඔවුන් ට්‍රැක්ටර් පදවන, එමගින් අල උගුල්ලන, එමෙන්ම හවස වැඩ ඉවර වූ පසු සියල්ලන්ම එකතු වී ගිනිමැලයක් දල්වා ඒ වටා වොඩ්කා බොමින්, ගිටාර් වාදනය කරමින් සිංදු කියන, රූමත් යුක්රේනියානු තරුණියන් සමග නටන ආකාරයන් ඇති කල සහ සුදු පින්තූර පින්තූරවලින් ඔවුන්ගේ නිවාඩුව හරිම සොදුරු බව කියා පෑහ. වැඩි මුදලක් සොයා ගැනීම සඳහා රෝමයට සහ වෙනිසියට ගිය මට දැන් ඇත්තේ පුදුම පාලුවකි.

හොස්ටල් එකේ හිටියොත් පිස්සු හැදේවි කියල හිතුවු මම එදින නගරය මධ්‍යයේ තිබුණු පාක් එකට ගියේ අඩුම ගනනේ කෙල්ලක්ව හඳුනා ගෙන ඇය සමග කෝපි බීමට හෝ පෑන් කේක් හතු සෝස් සමග කෑමට හෝ චිත්‍රපටියකට යෑමට සිතා ගෙනයි. සෝවියට් කෙල්ලන් ඉතා මිත්‍රශීලී වූ නිසා, හඳුනාගත් දවසේම චිත්‍රපටියකට ආරාධනා කිරීම සාමාන්‍ය දෙයකි. සුදු නොවන පිටරැටියන් අඩු ලේවෝව් නගරයේ අප වැන්නන් සමග කතාබස් කිරීමට බොහෝ තරුණියන් කැමැත්තක් දැක්වූවත්, කතාව ආරම්භ කිරීම එතරම් පහසු නැත. වාසනාවකට මෙන් එම ආරම්භ කිරීමේ කලාව මම දැනගෙන උන්නෙමි.

එදින හොදින් හිරු පායා තිබූ දිනයක් වූවත්, ටී ෂර්ට් එකක් පමනක් ඇඳගෙන යා නොහැකි විය. උඩින් සමර් ජැකට් එකක් ඇඳ, සුපුරුදු පරිදි අව කන්නාඩි පැලඳ ගත්තේ, තරුණියන්ට නොපෙනෙන්නට ඔවුන් දෙස බැලිය හැකි නිසයි. නගරය මධ්‍යයේ ඇති උද්‍යානය හරහා ඔපෙරා තියටර් එක දෙසට යන විට, වෙස් ක්‍රිඩාව කිරීම සඳහා මේස තනා තිබූ ස්ථානයේ තනිවම රෝස්ට් කල සූරියකාන්ත ඇට කමින් සිටි මහල්ලෙක් දෙස මගේ නෙත ගැටුණි. ඔහු සමග ක්‍රීඩා කිරීමට කෙනෙක් එනතුරු ඔහු බලාපොරොත්තුවෙන් සිටින බව වටහා ගත් මම, ඔහු සමග සිතා සුනේ ‘සුභ දවසක්’ කියමිනි.

ඔහු සිතා නොවුනත් ‘සුභ දවසක්’ කියා, සූරියකාන්ත ඇටයක් ගෙන මාපට ඇඹිල්ලත් දර්ශක ඇඹිල්ලත් අතර තබා තද කොට පොත්ත හැර එය කටේ දමා ගෙන, ‘ඉලංආරියා, කැමතිද වෙස් අතක් ගහන්න?’ කියා ඇසුවේ ය.

පාසලේ වෙස් සංගමයේ සභාපති වී සිටි මා මාතර දිස්ත්‍රික්කයේ වෙස් තරඟ සඳහා අප පාසලේ වෙස් කන්ඩායම නියෝජනය කලේ, මගේ දක්ෂතාවයට වඩා සභාපති තනතුරේ බලයෙන් වූවත් මට සාමාන්‍යයෙන් වෙස් ක්‍රීඩාව කල හැකි විය. මා අසා ඇති පරිදි මෙහි ක්‍රීඩා කිරීමට පැමිණි සියලුම දෙනා දක්ෂ වෙස් ක්‍රීඩකයන් බවත්, ඒ අය අතර පරන ග්‍රැන්ඩ් මාස්ටර්ලා පවා ඉන්නා බවත් ය.

‘කැමතියි, ඒත් මම ඒ තරම් හොඳ ක්‍රීඩකයෙක් නොවෙයි’

‘ඒකට කමක් නෑ. සහභාගී වීමයි වැදගත්. එහෙම තමයි තව ඉගෙන ගන්න පුලුවන්. ලෙනින් කියල තියෙනවනේ ඉගෙන ගන්න, ඉගෙන ගන්න, තව වරක් ඉගෙන ගන්න කියලා’

කියා සිනාසුණු විට

‘හරි මම කැමතියි’

කියා ඔහුට අතට අත දුන්විට, ඔහුගේ ගෝරෝසු අතින් ඔහු අනිවාර්යයෙන්ම කායාලයක සේවය කල රජයේ සේවකයකු නොවේ යයි මම නිගමනය කලෙමි. ඒ ඒ වයසේදී ලෝකය ගැන මා සිතා සිටි අයුරෙනි. කාසියේ වාසිය දිනු ඔහු, ඒ කාලයේ ලෝක ශූරයා වූ අනන්තේන්ද්‍ර කාර්පෝව් ආරම්භ කල ආකාරයක් වූ ‘ඉන්ඩියන් ඩිලිවරිස්’ එකෙන් ක්‍රීඩාව ආරම්භ කල හැටියෙන්ම මොහු එසේ මෙසේ පුද්ගලයෙකු නොවේ යයි මම දැන ගතිමි.

මම එයට ප්‍රතිප්‍රහාරයක් එල්ල කිරීමට ස්ථීස්ලොව්ගේ ක්‍රමය භාවිතා කිරීම සඳහා නයිට් ඉදිරියට ගෙන ආ විට, ඔහු සිතා සි

‘පුතා, මේ ක්‍රීඩාව ටිකක් දන්නව වගේ’

කියා සිතා සි මටත් සුරියකානන් ඇට ටිකක් දී, තව ඇට කිහිපයක පොත්ත සුද්ද කොට කටේ දමා හපමින් බිෂොප් ඉදිරියෙන් වූ ඉන්නා ඉදිරියට ගෙන ආ ඔහු විනාඩි කිහිපයකින් මාව ‘වෙක් මේට්’ කලේ සිතා සි මට අත දෙමින්.

‘පුතා, කලබල නොවී තව ටිකක් හිතලා සෙල්ලම් කරන්න. මට කොහේවත් යන්න හදිසියක් නෑ. ඔබට හදිසියක් තියෙනව ද?’

‘මම ආවේ කෙල්ලෙක් එක්ක කෝපි බොන්න හරි, විත්‍රපටියක් බලන්න හරි’

කියා කියන්න නොහැකි නිසා

‘නෑ, මට කිසි හදිසියක් නෑ’

කියා තවත් ක්‍රීඩාවක් ආරම්භ කලෙමි. එවර කලින්වරට වඩා ටික වේලාවක් ක්‍රීඩාවේ යෙදෙන්න හැකි වූනත්, කිසිම තරඟයක් නොවී ය. මා වැන්නෙක් සමග සෙල්ලම් කිරීමෙන් ඔහු තෘප්තියට පත් නොවන බව දැන ගත් මම ක්‍රීඩාව නවතා,

‘ඔබ මේ කිට්ටුවද වාසය කරන්නේ’

කියා ඇසුවේ ඔහු ගැන දැන ගැනීමටයි.

‘නෑ මම විනික්කි ගමේ. මෙහෙ ඉඳලා කිලෝ මීටර් විස්සක් විතර දුරින්. අහල ඇති නේ කොමිසොමෝල්ස්කි වැව. අන්න ඒ කිට්ටුව’

‘ඔව් මම ඒ වැවට ගිහිල්ලා තියෙනවා, යාලුවො එක්ක ඔරු පදින්න’

‘පුතාලා හරි වාසනාවන්තයි. මේ කාලයේ ඔයාලට විනෝදවෙන්න කොච්චර දේවල් තියෙනව ද? ඔයාට වයස කීය ද?’

‘විසි තුනයි’

‘විසි තුනයි. මම ඔය වයසෙදි නාසිවරුන්ට විරුද්දව යුද බිමේ’

‘ඔබත් යුද්දෙට ගියා ද?’

‘ඔබ මාව තරඟ ගස්සනවා ඔය ප්‍රශ්නය ඇසීමෙන්. අපේ වයසේ අයගෙන යුද්දෙට නොගියෙ කවුද? අද ඔය ලෝකයේම තරුණ පරපුර නිදහසේ ඉන්නේ අපි තරුන කාලේ කරපු කැප කිරීම් නිසා’

කියා ඔහු හැහිම්බරව කිවු විට

‘අනේ මට සමාවෙන්න. නොදන්න කමින් කියවුනේ’

‘කමක් නෑ ඉලංආරියා’

‘මට පුලුවන්ද ඔබට භින්න එකකට ආරාධනා කරන්න’

‘ඒකට නම් බැහැ කියන්න තරම් මම දරුනු නැහැ’

කියා හඬනගා සිතා සි, ඔහු වෙස් බෝඩ් එකේ තිබූ ඉත්තන් එලියෙන් තබා, වෙස් පෙට්ටිය තුලට දමා, ඔහුගේ බෑග් එක අතට ගෙන නැගිටමින්,

‘මේ ලඟ තියෙනවා බීර් විකුනන තැනක්. වොඩ්කා බොන්න තවම උදේ වැඩියි. හොඳම දුම් ගැසූ මාලු තියෙන්නෙ එතන. යමු එහෙනම්’

කියා, ඔපෙරා තියටර් එක දිසාවට ගමන් කරන්නට පටන් ගත්තේ ය.

ඔපෙරා තියටර් එක පසුකරන විට,

‘නාසිකාරයො ල්වෝව් අල්ලගත්තේ කිසිම සටනකින් නෙවෙයි. මෙහෙ හිටපු සමහර යුක්රේනියානුවො නාසින්ට එකතු වෙලා, යුදෙව්වො මරන්න ගත්තා. ඒ දවස්වල අපි වගේ පාර්ටිසාන්ලා පැනලා ගියා නැගෙනහිරට, රතු හමුදාවට බැඳෙන්න. ඉතින් ඔපෙරා තියටර් එක බේරගන්න ඕන නිසා, නාසින්ගෙ ගුණ වර්ණනා කරපු ඔපෙරා තමයි ඒ කාලෙ පෙන්නල තියෙන්නේ අකමැත්තෙන් හරි’

‘මට ආසයි දැන ගන්න ඔබගෙන්, ඒ කාලයේ විස්තර. මම පොත් කියවලා තිබුනත් යුද්දය ගැන ඔබ වැනි යුදබිමේ හිටපු කෙනෙක්ගෙන්ම අසා දැන ගන්න කැමතියි’

‘හරි පුතා, මම කියන්නම් ඒ විස්තර. ඔබ පුදුම වෙයි නාසින්ගෙ නපුරුකම් වගේම, මගේ ජීවිත කතාව ඇසුවොත්’

ඔහු යුද්ධකාලයේ අවුරුදු විසි තුනක තරුණයෙක් නම්, දැන් ඔහු අවුරුදු හැට ගානක කෙනෙක් විය යුතුයි. එහෙත් ඔහුගේ පෙනුම අවුරුදු හත්තැපහක් පමණ වී ඇත්තේ, ඔහු ගත කල කටුක ජීවිතය නිසා බව මේ වෙනවිට මට වැටහී තිබුණි.

ඕපෙරා නියට්ට් එක පසු කොට, වම් පැත්තට තිබූ කබොක් ගල් ඇල්ලු පාරේ ටික දුරක් ගිය විට ‘පිවා (බිර)’ කියා බෝඩ් එකක් ගසා තිබුණු දොරක් පෙන්වා, ‘මෙන්න මෙතන තමයි තැන’

කියා දොර හැර, මට ඇතුලට යන්නට දී ඔහු ඇතුල් වී,

‘ඔය පඩි පෙලෙන් පහලට යන්න’

කීවේ පඩිපෙල පෙන්වමින්.

එය ‘බේස්මන්ට්’ එකේ තිබුණු බිර හලකි. පරණ පරිවර්තන කතා කියවන විට මගේ හිතේ අදී තිබූ ආකාරයේ බිර හලක් වූ එය, මට තවත් අලුත් අත්දැකීමක් විය. නවීන පන්නයේ බාර්වලට තරුණයන් සමග ගොස්, ඔවුන් සමග නටා ප්‍රීති වීම පුරුද්දක් කරගෙන සිටි මා හට එය වෙනම ලෝකයක් සේ පෙනුණි.

බිර වීදුරු දෙකක් සහ දුම් ගැසු මාලු දෙන්නක් ඔහු ඇනවුම් කොට, සාක්කුවෙන් සිගරට් පැකට්ටුවක් ගෙන එහි අග එක් වරක් එක පැත්තකටත්, තවත් වරක් අනික් පැත්තටත් ඇඟිලි අතර තබා තද කොට ‘බිලමෝර් කැනාල් සිගරට් බොන්නෙ එහෙමයි, මේකේ ෆිල්ටර් නෑ. යුද්ද කාලේ පුරුදුවෙව්වී සිගරට් තමයි තවම බොන්නෙ’

කියා මටත් සිගරට් එකක් දී එය පත්තු කරමින්,

‘මේවා හරි සැරයි, බලාගෙන බොන්නෙ’

කියා කිවු විට, මමත් ඔහු කලා මෙන්ම සිගරට්ටුවර දෙවරක් තද කොට එය දල්වා දුම් උගුරක් ඇද්දෙමි. ඔහු කීවා හරි ය. එය ඉතාම සැර දුම් වැටියකි. මගේ ජීවිතයේ බිචි සැරම දුම් වැටිය එයයි.

වේටර්වරිය ගෙනා විසාල බිර වීදුරු එකට ගට්ටා ‘සෞඛ්‍යය වෙනුවෙන්’ කියා, වීදුරුවෙන් බාගයක් පමණ එක හුස්මට බී සද්දයක් එන්නට හයියෙන් මේසය උඩට වීදුරුව තබා, දුම් ගැසු මාලුවාගේ හම ඉවත් කොට එයින් කැල්ලක කටේ දමා ගත් ඔහු, උගුරු දෙකක් පමනක් බී ඇති මා දැක, ‘රුස්සො බොන්නෙ එහෙමයි, ඒත් ඔබ එහෙම බොන්න අවශ්‍ය නෑ’

කියා, අර මාලු අල්ලපු අතම මට දික් කොට

‘අපි තවම හරියට හඳුනා ගත්තෙන් නැහැ නේ. මම වසිලි ඉවානොව්වී’ කීවේ ය.

‘මම ලාල්. හඳුනාගත්තට සතුටුයි’

‘මාත් සතුටුයි හඳුනාගත්තට. ඔබ මොන රටින්ද?’

‘ශ්‍රී ලංකාව’

ඔහුගේ මුහුණේ ඉරියව්වලින්, ඔහු එම රට අසා නැති බව තේරුම් ගත් මා,

‘සෙයිලොන්, ඉන්දියාව ලඟ තියෙන පොඩි දූපතක්’

‘ආ ඉන්දියා, අපේ යාලුවො නේ’

කියා සෝවියට්-ඉන්දියා මිත්‍රත්වය ගැන පමනක් නොව, ඔක්තෝබර් විප්ලවය නිසා, ඉන්දියාවත් සමාජවාදී රජයක් වෙච්ච යන බය නිසා, බ්‍රිතාන්‍යයන් ඉන්දියාවේ ධනපතියන්ට රට භාර දුන්නා මිසක් හරි නිදහසක් ඉන්දියාවට නොලැබුණු බව කීවේ අර බියර් වීදුරුව ඉවර කොට තව එකක් ඇණවුම් කරන අතර තුරදීයි. මම ලංකාව ඉන්දියාවේ කොටසක් නොවේ කියා කියාදීමෙන් පලයක් නොමැති නිසා, එය අසා උන්නෙමි.

‘මම ඉන්දියානු චිත්‍රපටි කීපයක් බලලත් තියෙනවා. රාජ් කපූර් කඩවසම්, ගැනුත් හරි ලස්සනයි’

මට ඉන්දියානු චිත්‍රපටි ගැන ඔහු සමග කතා කිරීම එතරම් විනෝදජනකවත් අධ්‍යාපනිකවත් නොවූ නිසා, ‘ද්‍යාද්‍යා (අංකල්), මට ඉතින් කොහොමද යුද්දට ගියේ කියල කියන්නකෝ’

කීවේ ඒ ගැන දැන ගැනීමට මගේ තිබුණු උනන්දුව නිසාමයි.

‘පුතා, මම ඒ කාලේ හුට්ටෝල් පිස්සෙක්. මම කර්පානී ටීම් එකේ ෆෝටර්ඩ්. ගෝල් වැඩියෙන්ම ගැහුවෙ මම, මොකද මට ඉන්න ඕන ස්ථානය ගැන හොඳ ඉවක් තිබුණා. ඉතින් ඔය කාලේ තමයි ජර්මන්කාරයෝ යුක්රේනය අල්ලගත්තේ. ජර්මන් හමුදාවේ සොල්දාදුවො හරි පිලිවෙලට ඇදපු, හොඳ වාහනවලින් එහේ මෙහේ ගියේ. අපේ කෙල්ලොන් උන්ට කැමතියි, උන්ගේ සාද වලට සමහරු කැමැත්තෙන් ගියෙත්.

ඒ කාලේ යුක්රේන් ටීම් එක යුරෝපයේ තිබුණු හොඳම ටීම් එකක්. ඉතින් ජර්මන්කාරයෝ, එයාලගේ හමුදාවේ අයගේ කන්ඩායමත් එක්ක තරඟයකට අපේ ජාතික කන්ඩායමට අභියෝග කලා. ඒත් ඔවුන් අතරේ තරඟය පුතාගෙයි මගෙයි වෙස් තරඟය වගේ’

කියා සිතා සි මගේ පිටට තට්ටුවක් දා,

‘අපේ කන්ඩායම මුලින් බෑ කීවා, හතුරන් සමග මොන ක්‍රීඩාද කියලා. ඒත් ඔවුන් බල කල නිසාම තරඟයට නොයා ඉන්න බැරි වුණා. එයට රේඩියෝවෙන් විශාල ප්‍රචාරයක් දුන්නා පමනක් නෙවෙයි එය සජීවීව විකාශනය කරන බවත් ප්‍රචාරය කලා. ඒ මදිවට ජර්මන් ජාතිය කෙතරම් උසස්ද කීවොත් ඔවුන්ගේ’

හමුදාවේ එක බල ඇතියක පාපන්දු කන්ඩායමට ජාතියෙන් අඩු යුක්රේනියානු ජාතික කන්ඩායම පහසුවෙන්ම පරාජය කල හැකි බවත් නිතර නිතර කිවවා.

තරභය පටන් ගන්න කලින්, යටත් කරගත් බටහිර යුක්රේනයේ ආක්‍රමනකාරී නාසි අණදෙන නිලධාරී ජෙනරාල් සුමාකර්, අපේ කන්ඩායමට අණ කරලා නාසි හමුදාවේ කන්ඩායමට තරභයෙන් පරාජය වෙන්න කියලා. එහෙම නුනොත් සියලුදෙනාම වෙඩි තියලා මරා දානව කියලා. ඒත් අපේ කණ්ඩායම රටේ අභිමානය ගැන කතා වෙලා හැකි පමන හොඳින් සෙල්ලම් කරලා 7-0 කින් අපේ ජාතික කන්ඩායම දිනුවා. අපි එදා රූ නාසි හමුදා අපව යටත් කරගෙන හිටියත්, අපි එලිවෙන තුරු ජය සැමරුවා.

අපිට රටේ අභිමානය වෙනුවෙන් ඉතිරිවෙලා තිබුනේ ඒක විතරයි.

ඒත් පසුවදා ආරංචිය ආවා, නාසින් අපේ කණ්ඩායම ජේලියට හිටවා වෙඩිතබා මරා දැමූ බව. පුතා, එදා මම යුද්දට යනවට විරුද්දව වෙලා හිටපු අම්මට කිව්වේ, අම්මා මොනව කිව්වත් මම රතු හමුදාවට එකතුවෙනවා කියලා. එදා නම් අම්මා මොකුත් කිව්වේ නෑ. මම ඊට පස්සෙ රතු හමුදාවට එකතු වෙලා අවුරුදු හතරක් සටන් කලා.

වොල්ගාග්‍රාද් මහ සටනේ දවසට එක වේලක් කාලාහිම වලින් වැසුනු නගරයේ සිතලෙන් පීඩා විදලා ජර්මානුවෝ පරාජය කරලා උන්ව එලවා දමන්නට උන් පසු පසින් බටහිරට ඇවිල්ලා, ලේවෝව් හරහා සෝවියට් දේශයෙන්ම එලවලා තමයි මම ආපහු ගෙදර ගියේ.

මම ගෙදර යනකොට ඒ පලාතම බෝම්බවලින් විනාශ වෙලා, ඒත් අපේ ගෙදර ඉතිරිවෙලා තිබුනා. මම සතුටෙන් ගේ ඇතුලට දිව්වත් ඒ ගෙදර කාලයක් තිස්සේ මිනිස් වාසයක් වෙලා නොතිබුනු බව තේරුනා.

පසුව දැන ගත්තා ඒ පලාතේ පාට්සාන්ලා නාසි හමුදාවේ ට්‍රැක් එකකට බෝම්බ ගහලා උන්ව මැරුව කියලා, ඒ පලාතේ සියලු දෙනාම මරා දමා ඇති බව.

ඒ කතාව මට කිව්වේ, අපේ ගෙවල් දෙකකට විතර එහා ගෙදරක හිටපු මාෂා. එයා කොහොම හරි බේරිලා එදා. එයා මට වඩා අවුරුදු කීපයක් වැඩිමල්, ඒත් එයාටත් කවුරුවත් නැති නිසා, මටත් කවුරුවත් නැති නිසා, අපි බැන්දා. එයා මීට අවුරුදු පහකට කලින් මලා. මට මුලු ලෝකේම ඉතිරිවෙලා හිටියේ, මාෂා මට දුනු මගේ රත්තරන් පුතා විතරයි’

කියා කතාව නවත්වා, බියර් විදුරුවක්ම එකවර එක හුස්මට බිගෙන ගොස් විදුරුව මේසය උඩින් තැබුවේ ඉතාම හෙමින්.

‘ඉතින් කෝ ඔබගේ පුතා?’

‘අපේ ආන්ඩුව, අනවශ්‍ය යුද්දයක් පටන් ගත්තා ඇල්ගනිස්තානයේ. එතන අපිසි ආක්‍රමනිකයෝ. මගේ පුතාට අකමැත්තෙන් යන්න වුනා යුද්දට. එහේදී මුළුහඩින්ලගේ බිම් බෝම්බයකට අහුවෙලා පුතයි, පුතාගෙ වාහනේ හිටපු දොලොස්දෙනෙක් මැරුනා. සිල් කරපු පෙට්ටියේ එයා ආවේ. කරුමය කියන්නේ, රට බේර ගන්න කැමැත්තෙන් යුද්දට ගිය මම යුද්දෙන් නොමැරී ආවා, රට වෙනුවෙන් වෙන රටක් ආක්‍රමණය කරන්න අකමැත්තෙන් යුද්දට ගිය, මාව ජීවත් කරවපු එකම බලාපොරොත්තුව වෙලා හිටපු පුතා නැති වුනා’

කියා සුසුමක් හෙලා,

‘පුතා, ඒත් අපි බේර ගත්තු මේ රට, අද ලෝකේ බලවත් ජාතියක්වෙලා විතරක් නෙවෙයි, පුතාලා වගේ දියුනුවෙමින් පවතින රටවලින් එන ලමයින්ට ඉගෙන ගන්නත් සලස්වනවා. ඒකම ඇති මට සැනසීමෙන් මැරෙන්න. අපේ පවුල්, යාලුවෝ ඇතුලුව මිලියන් විස්සක් ජීවිතය පුජා කරපු එක අපතේ ගිහිල්ලා නෑ කියල හිතනම, මගේ දුක ටිකක් හරි නැති වෙනවා’

ඔහුගේ ඇස්වලින් කඳුලු නොගැලුවේ තව හඩන්නට ඔහුගේ ඇස්වල කඳුලු ඉතිරි නොවී තිබෙන්නට ඇති. ඒත් මගේ ඇස් දෙකෙන් මතු වූ කඳුලු කම්මුල දිගේ පහලට ගලා යන බව දැනුනි.

මම ඉන්පසු හොඳට හිරු නැගුනු දවස්වල, ඉඩ ලැබුනොත් ඔහු සමග වෙස් සෙල්ලම් කරන්නට යෑම පුරුද්දක් කර ගනිමි.

ලංකාවට නිවාඩුවට ගොස් යලි පැමිනි ඊලඟසරත් සමයේ ලස්සන දවසක ලංකාවෙන් ගෙනා තේ පැකට් එකකුත් රැගෙන ඔහුව බලන්නට ගියේ, මගේ නිවාඩුවේ විස්තර ඔහු සමග කීමටයි. ඔහු මාසයක කාලයක සිට එතනට නොපැමිනි බවත්, ඔහු මිය යන්නට ඇති බවත් ඔහු නිතරම වෙස් සෙල්ලම් කරන මේසයට ලඟ මේසයේ වෙස් සෙල්ලම්කරන ග්‍රිගෝරි මිහයිලොවිච් කීවේ මාව කම්පාවට පත් කරමිනි.

එයින් පසු මා අද වෙනතුරු වෙස් ක්‍රීඩා කර නැත.

ලාල් විජේසිරිවර්ධන
කැන්බරා

වකු

නොදුටු බෝ කල්
කොහිද කොද මල්
ගොඩැලි තණ බිම්වැසූ මනලොල්?
ලද ළඳුන් නෙලමින් එ'හැම මල්
වරල සැරැසූ විලසසිකිපිල්

නොදුටු කලෙකින්
කොහිද එ ළඳුන්
කෙළි සිනායෙන්පිරූ දෙ සවන්?
තුරුණුවන් භාපෙමින් බැඳෙමින්
පතිකුලට වන්තෝයසතුටින්

උනගෙ සැමියන්
කොහි වෙති ද දැන්
පිරූ ගම්බිම්තුරුණු ජවයෙන්?
රුදුරු යුද අවිදුරා සුරතින්
යුදට බැඳෙමින්ගියෝ සැම උන්

සියළු සෙබළුන්
කොහි වෙති ද උන්
නොදත් නුපුරුදුබිමක යුද වන්?
නොදත් බිම්වලනිදිනි උන් සැම
ගොඩැලි තණ බිම්අතර දිරමින්

උන් නිදන ඒ
සොහොන් කොහි වෙද
උන්ගෙ මතකය, සිහින විසිරුන ?
ඒ සියළු බිම් වසාසුපිපුන
කොඳ මලින් උන්සොහොන් ගැවසින

කොහිද ඒ මල්
නුදුටු බෝ කල්
ගොඩැලි මත බුන්සිහින ඇතිරූ
යුවතියෝ නෙලුවෝය ඒසැම
වරල සරසනු පිණිසමහරූ

පරාක්‍රම කුරුප්පු
කොලඹ

THE ANNUAL ST JOHN'S REID LUNCH

ASLA hosted its 14th annual Lunch for the Needy at St John's Church in Reid at midday on Friday 3rd November. The Sri Lanka Community in Canberra, as in previous years, spent the morning preparing the food and cooking it in the well-equipped church kitchen.

The food and drink, as well as cash for provisions, were donated by members of the Community. In the church hall, around two hundred much-appreciated rice and curry meals were served to those in need.

வானவில்லடி நீயெனக்கு...

ஆக்கம்: இரவுச் சூரியன்

அன்று களை கூடிய ஓர் சனிக்கிழமை. வெலிங்டன் தொடருந்து நிலையத்திலிருந்து புறப்பட்ட தொடருந்து பெருமூச்சுடன் Crofton Downs நிலையத்தில் தரித்து பிரயாணிகளை புறந்தள்ளிக் கொள்கிறது. சற்றுத் தொலைவில் ஒருக்களித்து அறிதுயில் கொள்ளும் அந்த மலைத்தொடரில் அழகான வீடுகள் அடுக்கடுக்காய் அமைந்திருக்கின்றன. அழகிய அந்த பொன்மஞ்சள் மாலைப்பொழுதில் அவை மேலும் அழகுடன் மிளர்கின்றன. மலை முகடுகளை வீம்புடன் அணைத்துச் செல்லும் வெலிங்டனுக்கேயுரிய வீசு காற்றில் மேக கூட்டங்கள் புதுக்கோலங்கள் இடுகின்றன. வளைந்து செல்லும் அந்த மலைவீதியில் கம்பீரமாக அமைந்திருந்த அந்த மாடி வீட்டில் வரவேற்பறையில் ஏனோ நிசப்தம் குடி கொண்டிருக்கின்றது.

அது கணக்காளர் ராகவனின் வீடு. சாய்மனைக் கதிரையில் அமர்ந்த வண்ணம்

ராகவன் சாளரத்தினூடே பசுமை படர்ந்த மலைத்தொடர்களையும், அதன் வனப்புகளையும், தொடருந்திலிருந்து இறங்கி

விரையும் மனிதர்களையும் கண்களால் அளந்து கொண்டிருக்கிறார். ராகவனிடத்தில் இன்று ஏதோ இனம்புரியாத பரபரப்பு தொற்றிக்கொண்டிருக்கின்றது. சோம்பல் முறித்து கைகள் இரண்டிலும் சொடுக்குப் போட்டுக்கொள்கிறார். வரவேற்பறைக்கு வந்த ராகவனின் மனைவி குமுதினி தேநீர் பரிமாறுகையில் அன்றைய இரவு விருந்து பற்றி ஞாபகமூட்டுகிறாள். என்ன நண்பன் ஜெயராமனுக்கு ஐம்பது வயதாகிவிட்டதா என வியந்து கொண்ட ராகவன், மனைவியைப் பார்த்து நமட்டுச்சிரிப்பினை உதிர்க்கையில், தனது தலையைத் தடவிக்கொள்கிறார். ஜெயராமின் ஐம்பாதாவது பிறந்தநாளை அதிர்ச்சிக் கொண்டாட்டமாக அமைத்துக் கொள்வது என்பது ஜெயராமின் அன்பு மனைவியின் கட்டளை. அதற்கேற்ப Upper Hutt இல் அமைந்திருக்கும் ஜெயராமின் வீட்டில் அனைவரும் ஒன்று கூடுவது என்பது கடந்த மாதமே வகுக்கப்பட்ட கனகச்சித்த திட்டம். தேநீர் அருந்துகையில் தனது அருமை மகளும், ஒரே ஒரு பிள்ளையுமான சகுந்தலாவை எண்ணிக்கொள்கிறார். சகுந்தலா அவுஸ்ரேலியாவில் பிரபல

பல்கலைக்கழகமொன்றின்
முதல்வருட மருத்துவ கல்லூரி
மாணவி. காயம் பட்டு களிம்பு
பூச மறந்து, வடுக்களை இன்றும்
சுமந்து நிற்கும்

ராகவனின் இதயத்திற்கு இதமாய்
வந்துதித்த மாற்று மருந்து.

மகளை வாஞ்சையுடன்
அணைத்து உச்சிமுகர்கையில்

“உச்சிதனை முகர்ந்தால் கர்வம்
ஓங்கி வளருதடி” என்ற

பாரதியின் உயிர்ப்பு இதயத்தில்
ஓங்கி ஒலிக்க, கண்களில்

படரும் கண்ணீரை அவர்
துடைத்தெறிய எத்தனிப்பதில்லை.

அதை சகுந்தலாவின் சுட்டுவிரல்
தொட்டுத்துடைக்கும்.

எழுந்து, பருகிய தேநீர்
கோப்பையை குமுதினியிடம்

தருகையில், மனைவியை
வாஞ்சையுடன் தோள்பற்றி

அணைத்து, நெற்றியில்
முத்தமிட்டு

நினைப்பூட்டலுக்கு இதமாக
நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறார்.

அவ்வளவு பிடிப்பு, தன் ஆசை
மனைவி மேல்.

ஜெயராமின் வீடு
விருந்தினர்களால் நிறைய
ஆரம்பிக்கின்றது. வழமைபோல்
பெண்கள் அனைவரும்
ஒதுக்குப்புறமாய் அமைந்திருந்த
“குடும்ப அறையில்” அமர்ந்து
பல்வேறு கதைகளில் முழுகிக்
கொள்கின்றனர். ஆண்கள்

அனைவரும் வரவேற்பறையில்
அமர்ந்து கொள்ள விருந்து

களைகட்டுகிறது. விருந்து
என்று வந்துவிட்டால்

ராகவனிற்குப் பெருமதிப்பு.
கர்நாடக

சங்கீத இசைக்கலைஞனான
ராகவனின் குரல் வளத்தில்

சொக்காதவர்கள் இல்லையென்றே
சொல்லலாம். நண்பர்கள்

எல்லோரும் ராகவனைச் சுற்றி
அமர்ந்து கொள்கிறார்கள்.

தனது இருபது வருட நட்பைக்
கௌரவிக்குமுகமாக, ஜெயராமின்

வேண்டுகோளுக்கிணங்க,
ராகவன் குரலைச் சரிப்படுத்தி,

பாகவதர் பாணியில்
பாடத்தொடங்குகின்றார்.

“கண்ணில் வரும்
காட்சியெல்லாம்

கண்மணியை உறுத்தும்
காணாத உன் உருவம்

கண்ணுக்குள்ளே நிற்கும்”

ராகவன் பாட, நண்பர்கள் தாளம்
போட விருந்து மேலும்
களைகட்டுகிறது. விதியும்
கங்கணம் கட்டி, கூடவே
விளையாட எத்தனிக்கிறது.
நண்பர்களின் வற்புறுத்தலுக்
கிணங்க அரை மனத்துடன்,
ராகவன் துள்ளிசைப்
பாடலொன்றை பாடத்
தொடங்குகின்றார்.

“நீலச் சேலை கட்டி வந்தால்
எந்தன் காதலி
கையிரண்டில்
அள்ளிக்கொண்டேன் நான்
கன்னத்தோடு கதை படித்தோம்
நாம்
மெல்ல மெல்ல துள்ளி வந்தாள்
மெல்லிடையை அள்ளித்
தந்தாள்”

துள்ளிசைப் பாட்டு
உச்சஸ்தாயியை அடைகின்றது.
ஒருக்களித்திருந்த
வரவேற்பறைக் கதவு மெல்லத்
திறக்கப்படுகின்றது. பொங்கி
வரும் புதுநிலவாய், நீலச்சேலை
அணிந்து அந்தப் பெண்மணி
பெண்கள் பகுதியிலிருந்து வந்து,
ஜெயராமிற்கு
அருகாமையிலிருந்தவரிடம்
ஏதோ சொல்லவிழைய, பாடல்
தடைப்படுகின்றது. உடனே
குறுக்கிட்ட ஜெயராம்
அனைவருக்கும்
அவர்கள் இருவரையும்
அறிமுகப்படுத்துகிறார். “இவர்
எனது மனைவியின் அண்ணன்
கௌதம். கனடாவில்
வைத்தியராக இருக்கின்றார்.
இவர் கௌதமின் மனைவி
காஞ்சனா.” அனைவரும் சுகம்
விசாரித்துக்கொள்ள, ராகவன்
மட்டும் அதிர்ச்சியில் கல்லாய்
சமைகிறார். காயம் பட்டு
வடுக்களைச் சுமந்து நிற்கும்
அவர் இதயம் மட்டும்
வாசற்படி இறங்கி கொழும்பு
நோக்கி விரைகின்றது.

அது ஒரு 1986ம் ஆண்டுகளில்
பனிபடர்ந்த சனிக்கிழமை
காலைப்பொழுது. காலை 6.30
மணியளவில்
தெகிவளையிலிருந்து வந்த
பேருந்து வெள்ளவத்தை
பொலிஸ் நிலையம் முன்பே
தரித்துக் கொள்ள, ராகவன்
கைகளில் குறிப்புப்
புத்தகங்களுடன் இறங்கிக்
கொள்கிறான். காந்தி லொட்ஜ்
வானொலியிலிருந்து வந்த
ஜேசுதாஸின் மதுரக் குரலோசை,
அந்த இரம்மியமான காலைப்
பொழுதுடன் குசலம் விசாரித்து
கொள்கிறது. காலி வீதியைக்
கடந்து, ருத்ரா மாவத்தையில்
நுழைந்த ராகவன், கொழும்பு
தமிழ்ச் சங்கம் நோக்கி தனியார்

வகுப்புக்காக துரித நடை
போடுகின்றான். ரோயல் கல்லூரி
உயர்தர வகுப்பு வர்த்தகப் பிரிவு
மாணவனான ராகவன்,
படிப்பிலும், துடுப்பாட்டத்திலும்
திறமையை வெளிக்கொணர்ந்து,
மாணவ தலைவனாக செயற்பட்டு
மாணவர்களிடையேயும்,
ஆசிரியர்களிடையேயும்,
அன்பிற்கும், மதிப்பிற்கும்
உரியவனாக விளங்கினான்.
படிப்பிலே குறியான ராகவன்
என்றுமே தன் குறிக்கோளை
தொலைத்ததுமில்லை, ஏன்
தன்னைத் தொலைத்ததுமில்லை.
மணியோசை கேட்டு ரோயல்
பேக்கரி பாண் வண்டிக்கு
வழிவிட்ட ராகவன் அந்தக்
குளிர் காலைப்பொழுதிலும் பாண்

வாங்க வீதியோரம் காத்திருக்கும்
சில பழகிய முகங்களிற்கு
புன்சிரிப்பை உதிர்த்துவிட்டு
நடையைத் துரிதப்படுத்துகிறான்.
சரியாக ஏழுமணிக்கு
அளவையியலும் விஞ்ஞான
முறைமையும் வகுப்பு
ஆரம்பமாகிறது. “பாதி திறந்த
கதவுகள் அனைத்தும்
பாதி மூடியவை. பாதி மூடிய
கதவுகள் அனைத்தும் பாதி
திறந்தவை. எனின்
முழுவதும் மூடிய கதவுகள்
அனைத்தும் முழுவதும்
திறந்தவை.” தர்க்க நியாய
விளக்கத்துள் தன்னை ஆழ
ஈடுபடுத்தி, குறிப்பு எடுக்க
ஆரம்பிக்கின்றான் ராகவன். சகல
பாடங்களிலும் சிறந்து விளங்கிய
ராகவன், குறிப்பாக விவாத
மேடையேறினால் அவனது
அடுக்கமைந்த கருத்தாடலாலும்,
சொல்லாடலாலும்
ஈர்க்கப்படாதவர்கள் இல்லையென்
றே சொல்லலாம்.
படிப்பிலே சூரப்புலியான
ராகவனிற்கு
பெண்களைக்
கண்டாலே
பிடிப்பதில்லை.
பெண்கள்
மேல் ஈர்ப்புக்
கொள்வது,
படிப்பில்,
வாழ்க்கை முன்னேற்றத்தில்
குறுக்கே வரும் பாரிய
தடைக்கல் என்பது மாணவ
பருவத்து ராகவனின் கணக்கு.
அது தப்பா சரியா என அவன்

ஆராய என்றுமே
முற்பட்டதில்லை. ஆயினும்
பெண்கள் மத்தியில் ராகவனுக்கு
பெருமதிப்பு. அவன் குரல்வளம்,
நடை, உடை, படிப்பு,
விளையாட்டு என்பன அவனை
புகழின் உச்சியில்
வைத்திருந்தன. தேர்ந்தெடுத்த
பெண்களோடு மட்டுமே
பழகிக்கொண்ட ராகவன், படிப்பு
சம்பந்தமான
உரையாடல்களுடன் மட்டுமே
நிறுத்திக் கொள்வான். வீண்
பொழுது போக்க அவனுக்கு
என்றுமே நேரம் வாய்த்ததில்லை.
அது அடுத்த வருடம்
வரவிருக்கும், உயர்தர
பரீட்சைக்காக ராகவன் தன்னை
முழுமூச்சாக
தயார்படுத்திக் கொண்டிருந்த
காலமது. அனைத்து
ஆசிரியர்களும் அவனிடத்தில்
நான்கு பாடங்களிலும் “A” சித்தி
எதிர்பார்த்து அன்பு அவஸ்தை
பிரயோகித்திருந்தார்கள். அன்று
மிகவும் நேர்த்தியாக
அருந்தவபாலன் ஆசிரியர்
பணநிரம்பல் கோட்பாட்டை,
அக்கு வேறாக, ஆணி வேறாக
விளங்கப்படுத்திக்கொண்டிருந்தார்
Mo M1 M2 எனக் கோட்பாடு
நீண்டுசெல்ல, ராகவன்
வழமைபோல்
ஆட்கொள்ளப்பட்டு விட்டான்.
நதிபோல் பிரவகித்த விளக்கம்
தடைபட, அனைவரும்
வாசல் நோக்கினார்கள். அங்கே
பதிவாளருடன் ஓர் புதிய
மாணவி. அனுமதி பெற்று அவள்
உள்நுழைந்து இருக்கையில்

அமர, ஆசிரியர் அவளை அறிமுகப்படுத்துகிறார். மீண்டும்

பொருளியல் விளக்கம் காட்டாறு சலசலக்க ஆரம்பிக்கின்றது. மீண்டுமொரு சனிக்கிழமை, குளிர்காலப்பொழுது, பொருளியல்

வகுப்பு நோக்கி நண்பனுடன் நடை பயின்ற ராகவனை ஓர் குரல் தடுத்து நிறுத்துகின்றது.

“மன்னிக்கவும், இடையில் சேர்ந்ததால் என்னிடம் போதிய குறிப்புகள் இல்லை. நண்பி ரேவதியின் அறிவுறுத்தல் உங்களிடம் அனைத்து குறிப்புகளும் இருப்பதாக.

கொஞ்சம் தந்துதவ முடியுமா?” கெஞ்சிய புதிய மாணவியை அற்பமாக பார்த்த ராகவன் “மன்னிக்கவும், நான் பொதுவாக பெண்களுடன் குறிப்புகளைப் பகிர்வதில்லை,” என

வெடுக்கெனக் கூறி கணப்பொழுதில் மறைகின்றான்.

பொருளியல் பாடமுடிவில்

“ராகவா உனது குறிப்பு புத்தகத்தை இந்த மாணவிக்கு

கொடுத்துதவப்பா” என

ஆசிரியர் அன்புக்கட்டளையிட, அரை மனதுடன் நீட்டுகிறான் ராகவன்.

அன்று சரஸ்வதி பூசைக்காக கொழும்பு தமிழ்சங்கம் விழாக்கோலம் பூண்டிருந்தது.

தனியார் வகுப்பு மாணவர்கள் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து

அவ்விழாவை ஒழுங்கு செய்தார்கள். மாணவர்களின்

கலைநிகழ்ச்சிகள் மேலும் விழாவை மெருகூட்டிய

வண்ணமிருந்தன. “கலை கலைக்காகவா? இல்லை

மக்களுக்காகவா?” என்ற தலைப்பில் ஆரம்பித்த விவாத

அரங்கில், கலை மக்களுக்காக என்ற ராகவனின் விவாதம்

அனலாய் தெறித்து

அனைவரையும் ஆட்கொண்டது. விழாவுக்கு முத்தாய்ப்பு வைத்தது

போல் ராகவனின் பாட்டுக் கச்சேரி மேடையேறியது. மகா

கணபதியுடன் ஆரம்பித்த கச்சேரி, “பால் வடியும் முகம் நினைந்து

நினைந்து எந்தன் உள்ளம்” என்ற நினைப்பில் ஏகியபோது,

அனைவரும் உண்மையில் பரவசமானார்கள். ராகவன்

மட்டும் தன் பக்கவாட்டில்

மர்ந்து வீணையின்

தந்திகளோடு விளையாடும்,

அந்த புதிய மாணவியின்

விரல்களில் தென்பட்ட ஏதோவோர்

நளினத்தை தவிர்க்க முடியாது உற்று நோக்குகிறான். அவளோ

புன்சிரிப்பை மட்டுமே உதிர்க்கிறாள்.

தலை கவிழ்கிறாள், ஆடை திருத்துகிறாள்.

விழா முடிந்து,
அனைவருக்கும்
பிரசாதம்
வழங்கப்படுகின்ற
து. அந்த மங்கிய

மாலைப்பொழுதில், அவனருகே
வந்த புதிய மாணவி, நன்றி
தெரிவித்து இரவல் பெற்ற குறிப்பு
புத்தகத்தை நீட்டுகிறாள்.
நீலச்சேலையில் கண்களில்
நன்றிப் பெருக்குடன் நின்ற
அவளின் கண்களை முதன்
முறையாக நேருக்கு நேர் நின்று
ஏறெடுத்து பார்க்கின்றான்
ராகவன். ஏதோ சொல்ல
நினைக்க தொண்டைக்குழி
அடைத்துக்கொள்கிறது. அவள்
சடுதியில் மறைய
பாறையின் இடுக்கில் வேர்விட்ட
கொடியாய், ராகவனின் கல்
நெஞ்சில் காதல் துளிர்க்கின்றது,
பசுமை கொள்கிறது. ராகவனின்
கண்ணுக்குள்ளே கூடு கட்டி,
காதுக்குள்ளே
கூவத்தொடங்குகின்றது,
குயிலொன்று. அதன் பின்
எத்தனையோ சந்திப்புகள்
கண்களால் மட்டுமே. ஆனால்
காதல் என்ற
வார்த்தையை இருவரும்
பாரிமாறிக்கொண்டதில்லை.
மாணவர்கள் எல்லோரும்
கனத்த இதயத்துடன்
மண்டபத்தில்
குழுமிருந்தார்கள். இரண்டு
வருடம், ஒரே குழுவில் தனியார்
வகுப்பில்
படித்தவர்கள், இன்னும் மூன்று
கிழமைகளில் வர இருக்கும்
உயர்தர பரீட்சைக்காக

பிரியப்போகிறார்கள். பல
நிகழ்வுகள், உரைகள்,
வாழ்த்துக்கள் என கனத்த
அந்த நேரத்திலும் மண்டபம்
களை கட்டியிருந்தது. ஆனால்
ராகவனின்
மனதிலோ இடிமின்னலுடன்
மழை. என்னவென்று சொல்வது,
எதை முதல்
சொல்வது என மனது
வெறுமனே கிடந்து மல்லாடியது.
வாழ்த்துக்களை பரிமாறும்
நேரத்தில் அந்த புதிய
மாணவியிடம் தயங்கி தயங்கி
தன் காதலை வெளிப்படுத்த,
அவள் ஒன்றுமே சொல்லாது
புன்புறுவலுடன் மறைகிறாள்.
ராகவனை கொல்லாமல் கொண்டு
சென்றாள்.

சம்பவம் நடந்து சரியாக மூன்று
நாட்களில் ராகவன் வீட்டிற்கு,
அந்த புதிய மாணவியிடமிருந்து
தொலைபேசி அழைப்பு
வருகின்றது. ராகவனை
அவளது நண்பி ரேவதியின்
வீட்டிற்கு வர வேண்டி அழைப்பு
விடுத்திருந்தாள். நண்பியின்
வீட்டிற்கு விரைந்த ராகவன்
நீலச் சரிதாரில்
பளிச்சென இருந்தவளை ஒரு
கணம் வைத்த கண் வாங்காது
பார்த்து, முதன் முறையாக
அவள் பெயர் சொல்லி
அழைக்கிறான். “காஞ்சனா,
எனக்கு என்றுமே பிடித்த நீலநிற
உடையில் நீங்கள் நிறையவே
அழகாக இருக்கிறீர்கள்”
என்கிறான். முறுவலித்த
காஞ்சனா அவனை

அமரச்சொல்லி, முதன்முறையாக
மனம் விட்டு கதைக்க
ஆரம்பிக்கிறாள். “ராகவா,
உங்கள் காதலை ஏற்க
விரும்புகிறேன். என்னால் அதை

துணிந்
து கூற
முடியவி
ல்லை.
இன்னும்
இரு

கிழமைகளில் எனது
குடும்பத்தாருடன் நிரந்தரமாக
கனடாவுக்கு செல்கிறேன்” எனக்
கூற, ராகவனிற்கு இதயம்
சுக்குநூறாகியது.

அவள் இல்லாமல்
வாழ்வே இல்லையெனக் கூறி,
எவ்வளவு மன்றாடியும்,
காஞ்சனா நிலை மாறவில்லை.
அவள் காதல் என்ற பெயரில்
ராகவனின் முன்னேற்றத்தை
அவன் மேல் பிரியமானவர்கள்
வைத்திருந்த அபரிமித
எதிர்பார்ப்புகளைச் சிதறடிக்க
விரும்பவில்லை. பிரியும் போது
காஞ்சனா கூறிய கடைசி
வாசகம் “ராகவா, இன்னுமொரு
முறை நான் உங்களைக் காண
நேர்ந்தால், வாழ்க்கையில்
உங்கள் உயர்ந்த நிலை கண்டு
பெருமைப்பட வேண்டும்” எனக்
கூறி விடைபெற்றாள்.

வேலை முடிந்து வந்த
ராமச்சந்திரன் தனது மகனின்
அறையை எட்டிப்பார்க்கிறார்.
தலை கவிழ்ந்திருந்த

ராகவனை,
இன்னும்
பரீட்சைக்கு
இரு

கிழமை இருக்க
என்ன செய்கிறான் என
சிந்தையில் அலைபாய,
பாசத்துடன் தோள்
தொடுகின்றார். அண்மைக்
காலமாக மகனின் போக்கில்
மாற்றமிருந்ததை அந்த பாசத்
தந்தை கண்டுகொள்ள
தவறவில்லை. திரும்பிய ராகவன்,
சட்டென எழுந்து
தந்தையை இறுகப்பற்றி அழ
ஆரம்பிக்கின்றான். தந்தை
என்ற ஸ்தானத்தை மறந்து
தோழன் என்ற ஸ்தானத்தை
பக்குவமாய் ஏற்று ராகவனை
வேண்டிய மட்டும்
அழவிடுகின்றார். நீண்ட
அழுகையின் பின்
அனைத்தையும் கேட்டறிந்தவர்,
கவிழ்ந்திருந்த அவன் தலையை
பரிவுடன் தடவி நாடிபற்றி
நிமிர்த்தி, அவன் கண்களை
உற்றுநோக்கி “ராகவா, நிமிர்ந்து
நில். நிலவு உனக்கு நெற்றிப்
பொட்டாகட்டும்” என்ற கவிஞர்
மேத்தாவின் உரத்த வரிகளைக்
கூறி, அவன் கைப்பிடித்து,
தெகிவளைக் கடற்கரையோரம்
அமைந்திருந்த அவர்கள்
வீட்டின் வெளி முற்றத்திற்கு
அழைத்து வருகின்றார். வந்தவர்
அந்திவேளையில் வானத்தில்
தெரிந்த வானவில்லைக்
காட்டுகிறார். “ராகவா, இந்த
வானவில் என்ன சாலம்

காட்டினாலும் இதன் வர்ணத்
தோற்றம் சிறிது நேரந்தான். இது
நிலையில்லாதது. ஆனால் அந்த
சூரியனை உன்னால்
கண்கொண்டு பார்க்க
முடிகிறதா?" என வினவ,
ராகவன் இல்லையென்றான்.
“ராகவா, அக்கினிக் குஞ்சொன்று
கண்டேன், அதை அங்கொரு
காட்டிடை பொந்தினுள்
வைத்தேன். வெந்து தணிந்தது
காடு, தழல் வீரத்தில்
குஞ்சொன்றும், மூப்பென்றும்
உண்டோ?” என்றார் பாரதி.
அதுபோல் நான் கண்டெடுத்த
அக்கினிக் குஞ்சு நீ. இனிமேல்
உன் முன்னேற்ற வீச்சில், தடை
என்கின்ற காடுகள் வெந்து
தணிய வேண்டும். வீணை
வானவில்லைக் கண்டு மயங்கி
மாயாதே” என்கிறார்.

ராகவனை
தோளோடு
தொட்டு
அணைத்தவர்
கடற்கரையோ

ரத்திற்கு

அழைத்துச்சென்று இரயில்
பாதையைக் காட்டுகிறார்.

“ராகவா, இந்நேரங்களில் விபரீத
எண்ணங்கள் தோன்றும். அப்படி
ஏதும் தோன்றினால் இங்கு வா.
ஆனால் இரயில் பாதையைப்
பார்க்காதே. அதற்கப்பால்
தெரியும் கடலைப்பார். அதன்
மடியில் புரளும் பொக்கிசங்களை
எண்ணிப்பார். அது போல் உன்
வாழ்க்கையில் புதைந்து
கிடக்கும் பொக்கிசங்களை

முயற்சி எனும் கோல்கொண்டு
தேடு” என்கிறார்.

அன்று இரவு மகனோடு சேர்ந்து
பாரதியின் “தேடிச் சோறு
நிதந்தின்று” என்ற கவிதையை
உரக்கப் படித்து “பல வேடிக்கை
மனிதரைப் போலே நானும்
வீழ்வேன் என நினைத்தாயோ?”
என்ற வரியை ராகவனை
அழுத்திப் படிக்க வைக்கிறார்.
தந்தையின் வழிகாட்டலில்
நான்கு பாடங்களிலும் “A”
சித்திகளுடன் கொழும்பு
பல்கலைக்கழகம் சென்ற
ராகவன், முகாமைத்துவம்
பட்டப்படிப்பை திறம்பட முடித்து,
பட்டயக் கணக்காளர்
பரீட்சையிலும் முதன்
மாணவனாகத் தேறி பன்னாட்டு
நிறுவனமொன்றில் வேலைக்கு
அமர்கிறான்.

தனது மகனின் அபரீத
வளர்ச்சியில் பெருமை கொண்ட
ராமச்சந்திரன் அடுத்த வருடமே
தனது தங்கையின் மகளான
குமுதினியை ராகவனுக்கு
மணமுடித்து திருப்தியுறுகிறார்.

அனைத்து துறைகளிலும்
முன்னேறிய ராகவன் திடீரென
வந்த தந்தையின் இழப்பினால்
கலங்கினான். சிறு வயதில்
தாயை இழந்தவனுக்கு, தாயாய்,
தகப்பனாய்,
தோழனாய் இருந்தவர், எங்கு
சென்றார் என தேடினான். பலரின்
அறிவுறுத்தலுக்கிணங்க

நிம்மதிநாடி நியுசிவாந்திற்கு புலம் பெயர்ந்தான்.

அழகான மனைவி, மகள், உயர்ந்த அந்தஸ்துடன் கூடிய வேலையுடன் ராகவனின் வாழ்க்கை அமைதியாக சென்று கொண்டிருந்தது. காஞ்சனா, அவன் நினைவிலிருந்து அடியோடு நீங்கிவிட்டிருந்தாள்.

“ராகவா என்ன பாட்டு நின்று விட்டது” என்ற ஜெயராமின் குரல் கேட்டு வாசல் வழியே கொழும்பு நோக்கி விரைந்த இதயம் மீண்டும் வந்தமர்கிறது.

எல்லோரும் இரவுணவை அருந்த எழ ராகவன் தடுமாறி எழுகின்றார். கௌதம் அவரை மெல்லத் தாங்கிக் கொள்கிறார். இரவுணவின் பின் ஆண்கள், பெண்கள் எல்லோரும் அமர்ந்திருந்து பல கதைகளைப் பேசத் தொடங்குகின்றார்கள்.

குறுக்கிட்ட ஜெயராம் “ராகவா, காஞ்சனா கொழும்பில் SBC யில் தான் படித்தவா, கொழும்பு தமிழ்சங்கத்திற்குத்தான் தனியார் வகுப்புகளுக்கு வாறவா, கண்டிருக்கின்றாயா?” என்கிறார். ராகவனுக்கு மீண்டும் தொண்டைக் குழி அடைத்துக் கொள்கின்றது. வார்த்தைகள் வெளிவரவில்லை.

நிலைமையை புரிந்து கொண்ட காஞ்சனா “அவர் படிப்பில் மட்டுமே கவனமாக இருந்திருப்பார்,

உங்களைப்போலல்ல” என ஜெயராமைப் பார்த்து கூற, எல்லோரும் சேர்ந்து சிரிக்க, ராகவனும் சேர்ந்து சிரிக்கிறார். அது அந்நேரத்தில் அத்தியாவசியமான, அப்பட்டமான பொய் என்பதை மட்டும் உணர்கிறார் ராகவன். ராகவனை ஆழ ஊடுறுவி பார்த்த காஞ்சனா, “உங்கள் குரல் வளத்தைக் கண்டு பொறாமைப்படுகிறேன். இன்னு மொரு பாட்டுப் பாட முடியுமா” எனக் கேட்க, ராகவன் குமுதினியைப் பார்க்கிறார். குமுதினி தலையசைக்க, குமுதினிக்கு பிடித்த பாடலைப் பாடுகின்றார். காஞ்சனா கண்களை மூடி இரசிக்கிறாள். விரல்கள் தாளமிடுகின்றன.

“பொய் சொல்லக் கூடாது
காதலி

பொய் சொன்னாலும் நீயே என்
காதலி

கண்களால் கண்களில் காயம்
ஆக்கினாய்

கைகளால் கைகளில் ரேகை
மாற்றினாய்

பொய் ஒன்றை ஒப்பித்தாய்
ஐயையோ தப்பித்தாய்

கண்மூடிச் சிந்தித்தால்

கனவெங்கும் தித்தித்தாய்.”

பாடல் முடிந்து அனைவரும்
விடை பெறும் தருணம்.
கதவோரம் வந்த ராகவன், தன்
மனைவியை பெருமையுடன்
தோளோடு சேர்த்து அணைத்த
வண்ணம் காஞ்சனாவை ஒரே

ஒரு
கேள்வியோடு
பார்க்கிறார்.
ஆம், காஞ்சனா
எதிர்பார்த்த
உயர்ந்த
நிலையில்
தான் இருக்கின்
றேனா என
பார்வையில்

வினவ, காஞ்சனா கண்களில் நீர்
பனிக்க தலை அசைக்கிறாள்.
கண்களால் காஞ்சனாவை
நோக்கி இரு கரம் கூப்புகிறார்.
வீடு வந்த ராகவனும்,
குமுதினியும் ஆசை தீர
skype இல் மகளுடன்
அளவளாவுகிறார்கள்.
களைப்புடன் குமுதினி
படுக்கைக்குச் செல்ல, ராகவன்,
அந்தக் குளிரிலும்
குளித்துவிட்டு பூசை அறைக்குள்
நுழைகின்றார்.

பூசையறையில்
அருகருகே இருந்த
சாயிபாபாவின் படத்திற்கும்,
அவரது தகப்பனது படத்திற்கும்
முன்னால் முழந்தாளிட்டு
அமர்கிறார்.

வாழ்க்கை எனும் போர்களத்தில்,
தீரமாக சமராடி, கபடவியூகத்துள்
சிக்குண்டு, ராகவன் திக்கித்
திணறிய போதெல்லாம், வியூகம்
உடைத்து வந்து, தன் நெடிய
விரல்களை அவன் கேசத்துள்
படரவிட்டு உச்சி முகர்ந்து
மீட்டுச் சென்று ராகவனது
முன்னேற்றத்தில் யாதுமாகி நின்ற
அவரது தந்தையோடு
பேசப்போகின்றார்.

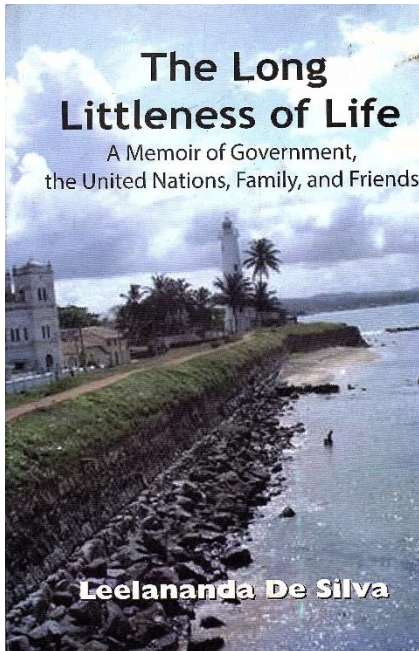
இன்னும் ஒரு மணி நேரத்திற்கு
அவர் வெளியே
வரப்போவதில்லை.

ராமச்சந்திரன் கண்டெடுத்த
அக்கினிக் குஞ்சு,
வானவில்லைக் கண்டு மயங்கி
மாயாது, தடை என்கின்ற
காட்டை எரித்து, மறு கரை
தொட்டதால், இன்று ராகவனாய்
பலபேருக்கு கலங்கரை
விளக்கமாக நீண்டு உயர்ந்து
நிற்கின்றது.

தந்தை மகற்காற்றும் உதவி
அவையத்துள் முந்தியிருக்கச்
செயல்
மகன் தந்தைக் காற்றும் உதவி
இவன் தந்தை என் நோற்றான்
கொல் எனும் சொல்.

யாவும் கற்பனையே

BORN INTO A WORLD THAT NO LONGER EXISTS

The Long Littleness of Life: A Memoir of Government, the United Nations, Family and Friends by Leelananda De Silva (Stamford Lake Publication) 305pp Rs 1,000/-

Reviewed by Jayantha Somasundaram

Leelananda De Silva's autobiography is almost a textbook narrative of the generation that inherited a post-Independent Ceylon. Many of that generation were children of the gentry in the countryside, both in the North and the South. He describes his father as a landed proprietor who had attended Ananda College and then Richmond College Galle where Rev. W.J.T Small made a lifelong impact on him. It was the family and cultural milieu that gave the world Professor J.E.Jayasuriya and Martin Wickremasinghe. A clan that instinctively needed to influence local politics, and post-World War II and with Independence, in the person of Monty Jayawickrama went on to make their mark in parliamentary politics as well. The book provides interesting insights into local government politics and the role that caste allegiances play in it.

Such families had firm roots in their ancestral village and were moulded by its social organisation, traditions and relationships. He writes about his sister Sepalika who remained in the family home and taught in the local school. But they were also families where the ambitious progeny like Leelananda and Chandrananda de Silva would become influential members of the Island's Public Service.

Born in Ahangama in 1936 Leelananda had his secondary education at Mahinda College, Galle. It was a Buddhist assisted-school moulded by F.L.Woodward, an Oxford Classicist with a mission to impart an education that was 'the best of East and West.' Here Leelananda developed his love for the English Classics which resulted in his exceptional command of the language and its elegant prose. 'One achievement I am proud of at school was winning the English Essay prize at 15 and receiving the award from Prime Minister D.S.Senanayake.'

Leelananda's next major influence was the University at Peradeniya which he entered in 1955 as part of a generation that benefitted most from Sir Ivor

Jennings' ideal of a great residential university. It was the era when the great dons of Peradeniya occupied the high table: J.L.C. Rodrigo, G.P. Malalasekera, W.J.A. Labrooy and B.B. Das Gupta.

Everyone may not share Leelananda's opinion that 'at Peradeniya we were encouraged to read and there was much material to read in English. The quality of the University declined after the introduction of the Sinhala and Tamil media, largely because there was no reading material in these languages in any profusion.' But none can contest his assertion that extensive reading is what established a scholarly and intellectual foundation which was critical for him, preparing as he did for a Special Degree in Economics. Ideal for those who would seek a career in public administration he chose the Money and Banking option, studying at the feet of H.A. De S. Gunasekera, F.R. Jayasuriya and Ian Vandendriesan. He also benefitted from the presence at Peradeniya of two visiting academics, the Cambridge economist Professor Joan Robinson and the renowned Asa Briggs. The latter would years later tell him that Political Science Professor "A.J. Wilson told me that you got the highest marks ever given for that difficult and interesting paper" in Political Theory.

He deals at length with the friendships that he forged at Peradeniya with those who would come to dominate the public service, the judiciary and the diplomatic corps; rich and productive personal relationships that would last a lifetime. Six months after completing his university finals Leelananda sat in 1959 for the Ceylon Civil Service examination coming first in the written papers. He opted for and took up the position of District Lands Officer in one of the prestigious departments, the Land Commissioner's. He spent seven years working out of kachcheris in Anuradhapura, Hambantota and Kurunegala, major provincial towns in the heart of rural Sri Lanka. 'The Anuradhapura Kachcheri among all the kachcheris was one of the most development-oriented with so many colonisation schemes coming under it.' In 1967 Leelananda's career underwent a major and important change when M. Sri Kantha, Permanent Secretary to the Ministry of Lands, Irrigation and Power invited him to serve as Assistant Secretary in this ministry.

In 1969 Leelananda spent a year on a British Council Scholarship at the prestigious London School of Economics and Political Science where he had the privilege of studying under academics of the calibre of Lionel Robbins and Ralph Miliband while completing a Diploma in Development Administration. On his return he was appointed Senior Assistant Secretary and Director of Economic Affairs at the Ministry of Planning and Employment. At thirty-four years of age this was the icing on the cake of his public service career.

In effect he was the point man in Sri Lanka's international economic relations. 'The seven years (1970-77) I spent at the Ministry of Planning were the best years of my career.' He liaised with the UN, particularly UNCTAD, ECAFE (now ESCAP),

the FAO and UNDP. During the 1976 Colombo Summit Prime Minister Sirimavo Bandaranaike made him responsible for the economic agenda at the Non-Aligned Conference. Much of this book covers his Planning Ministry years, his travels with the Premier, the world figures that he dealt with and the important international events that he was party to.

As Senior Assistant Secretary Leelananda was responsible for the management of the Ministry, including its staffing. It was evident to him that since divisions like External Resources and Economic Affairs had to engage with foreign missions and visiting delegations, they required competence in English. Already by 1973 the 'University could not supply sufficient graduates with a knowledge of English, especially in Economics.' This hurdle was overcome by recruiting on temporary contract, Planning Officers from outside the Public Service.

Throughout his book the author provides interesting, revealing and at times amusing pen sketches of a whole generation of public servants and politicians whom he worked closely with over the decades. Many of these personalities are icons of the past in the story of Sri Lanka's public life.

With the arrival of a new government in 1977 Leelananda's fortunes changed as a separate Planning Ministry ceased to exist. 'The climate in the higher rungs of the Public Service at this time was unfriendly...there was a Black List going around, and my name was on it...It was not the politicians who wanted officers like me removed it was other bureaucrats themselves, aspiring to positions in the new government.'

Nevertheless, he concludes that 'the Administrative Service to which I belonged consisted of 500 officers in the late 1960s and the vast majority were highly competent...the main reason there was a high degree of efficiency in the overall administration of the country until the end of the 1970s was there was a proper system and methodical organisation of the machinery of government.'

But Leelananda's fortunes in fact changed for the better. He became an international civil servant spending the next quarter century working for and providing his talents and expertise to a number of UN and other global organisations as a consultant. He had a varied but no less interesting career including spells with UNCTAD, FAO, UNDP, ILO, ESCAP, IMO, ITC and the IPU, mainly but not confined to Geneva, New York, Rome and Vienna.

With remarkable accuracy and prescience Leelananda De Silva sums up his life when he says:

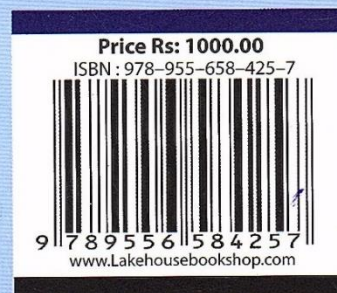
"I was born into another world. That world...has vanished forever...I consider that the system of government I worked for is far superior to the model that has existed since...The kind of administrator I knew has long gone. The concept of an

autonomous public service now looks strange, with politics having taken the upper hand...

"I have been fortunate in my life and career. There were many disappointments, but they pale into insignificance when I count my blessings...I had the great fortune to be engaged in domestic and foreign affairs at a high level...not many have seen government at the village and the small towns and then seen it in global perspective, working for the UN in New York and Geneva."

Leelananda De Silva was a member of the Sri Lanka Administrative Service from 1960 to 1978. He was Senior Assistant Secretary and Director, Economic Affairs of the Ministry of Planning and Economic Affairs in the 1970s. He worked closely with the Prime Minister Mrs. Bandaranaike, on Non Aligned, Commonwealth, and UN issues. He was Secretary of the Economic Committee of the Non Aligned Summit in Colombo in 1976. From 1978 to 1980, he was Resident Representative of the Third World Forum in Geneva. From 1980-2013, he has worked as a senior international consultant for many UN and non-UN bodies (UN New York, UNDP, UNCTAD, FAO, IFAD, UNODC, UNITC, Inter-Parliamentary Union). For the United Nations, he has headed more than 30 evaluation teams to assess their technical assistance programmes. He has worked in over 30 countries for the United Nations. He has written widely on development issues. His book on Development Aid was published by the UN and the Third World Forum in 1984.

Front Cover : Galle. Photograph (Courtesy of Michael Roberts)

Dance of the Stars – by Sangita Ashok

This year, Jupiter moved into Aries sign. Many, moon signs collectively let out a sigh of relief, whilst other moon signs began to feel a little uncomfortable. But this is the dance of stars in our lives. Whether we believe in it or not, the planets are busy at work doing what they do best, taking us towards fulfilling our respective destinies. We work out our individual karmas based on these planetary movements, aspects, planetary wars. In the grand scheme of things, it is good to feel uncomfortable, to lose, to feel as though our hearts are bursting with sorrow. It is also good to feel that momentary happiness, that elusive patter of your heart, the feeling of love, emotions and warmth.

Just remember that our souls are rejuvenating and taking us to our ultimate destination in our karmic cycle of life!

Rahu and Ketu the two shadow planets also known as Dragon head and Dragon tail are moving into Pisces and Virgo respectively from 30 October 2023 and will remain in these signs for 18 months until 29 March 2025. These planets move backwards so are moving from Aries for Rahu and Libra for Ketu. These planets move every 18 months, so are in the same signs for 1.5 years. These two nodes are seven places away from each other, so they always appear in diametrically opposite houses in your horoscope. Similarly, these nodes or planets are always in retrograde motion.

Rahu is the planet that fuels materialism, the desire for more, and tends to amplify the tendencies of the house that it resides in. For example, if Rahu is in your second house, then it magnifies issues with family, speech, throat, wealth. Of course, the sign that Rahu is placed in may give its results too which may potentially nullify or mitigate some of the malefic aspects

Ketu on the other hand is one of detachment from worldly matters. Both planets are malefic in nature, Rahu gives good results in the 3rd, 6th and 11th houses respectively. Ketu is good in the moksha houses.

So when Rahu transits say into your third house from your house of Moon, for example, for Capricorn moon sign this time around, Rahu will transit into the third placement. This should bring some positive aspects. Likewise, for Libra moon signs, Rahu will transit into your 6th house, and for Taurus moon sign, Rahu will be in your house of gains or the 11th transit. This means that Ketu will be in Cancer (9th transit), Scorpio moon (5th transit) and Aries (12th transit).

What to expect during this transit? (extracts from an Indian astrology website)

Rahu and Ketu transit in 1st house: Expect boost in your positive thinking ability through which you can make an amazing transformation in your life. You might feel detached from social or family life. You might get easily hurt and become aggressive, so it is wise to implement a practical approach rather than giving an aggressive reply.

Rahu & Ketu Transit in 2nd House: You may not be capable of saving money when Rahu Ketu transits 2nd house in your horoscope. You may become more conscious about your family, relationships and wealth accumulation.

Rahu & Ketu Transit in 3rd House: You will be capable of looking beyond and this approach will boost your performance at workplace. It might make you impulsive. So, it is better to implement a polite and down-to-earth approach to get approval on your ideas.

Rahu & Ketu Transit in 4th House: There is a demand for you to come out of your comfort zone and be ready to work on a big project. This transit in 4th house makes you impulsive in making property-related investment. You need to be attentive towards your health and add a morning walk, Yoga and healthy diet in your daily routine.

Rahu & Ketu Transit in 5th House: You may get inclined towards learning new skills or knowledge. You may remain busy in working with new people at workplace. Rahu might cause you overconfidence that you have knowledge of everything which creates challenges in your way of success.

This is a time to update your skills and knowledge to be with the current trend.

Rahu & Ketu Transit in 6th House: You may feel courageous and have strength to win over your rivals or opponents. Learning new skills, updating your knowledge, an attentive approach towards emails and document related work will be the key to climb the next ladder of success on career front. A priority-based plan will help you maintain your financial status.

Rahu & Ketu Transit in 7th House: You may work on a large group of people at the workplace. There would be lot of work responsibilities, but wrong information regarding the same would create challenges on career front.

Rahu & Ketu Transit in 8th House: There is a demand for you to be attentive towards your diet and add a morning walk and Yoga to deal with health challenges. This transit of Rahu and Ketu in 8th house causes you challenges on relationship and health front.

You may take an interest in learning occult science, research-related work and medical related knowledge.

Rahu & Ketu Transit in 9th House: This transit might cause you multiple work responsibilities due to which you may remain stressed. You may feel detached from religious activities, learning new skills and higher studies when Rahu Ketu transits 9th house in your horoscope. You might get a chance of foreign travel.

Rahu & Ketu Transit in 10th House: You might have an opportunity to work on a big platform and take on more work responsibilities. A new foreign opportunity is on your way, so try to avoid rigid approach towards your ideas and accept other's to see a new career growth. This is the time to work with the new energy to deal with work responsibilities on professional and personal front.

Rahu & Ketu Transit in 11th House: You need to be attentive towards your financial management as there will be sudden rise in income. You might have lots of friends, but they may not be for your betterment, so it is wise to evaluate your association from time to time to know who are trusted one.

Rahu & Ketu Transit in 12th House: There would be sudden changes in plan and project requirement which might increase workload, so it is better to work with a priority-based plan and be patience.

මවකගේ පැතුම

මැදිවී බිත්ති හතරක ගිණි ගැනෙයි හිත
 පාළුව රජ කරයි හමුවන හතර අත
 ආදරණීය කිසිවකු මා අසල නැත
 සිහිවී අතීතය කඳුලින් තෙමෙයි නෙත

අවුරුද්දට වරක් එන වැඩිහිටි දිනය
 සමරන්නට හදයි කසුකුසු ඒ ගැනය
 පුතුනේ ඒ දිනය ඔබ ඉපදුනු දිනය
 බැහැමට සමරන්න අද මා අසරණය

ඇති දැඩි කරන්නට විඳි ජීවිතේ දුක
 පුත මට පුදුම ඔබටත් නොදැනෙනා එක
 අම්මා ඔබේ නන්නාදුන සමාජෙක
 ඇයි හිරකළේ පුත වැඩිහිටි නිවාසෙක

අළුයම අවදිවී ලිප ගිණි ඇවිලෙව්වේ
 මහ රෑ වුන පසුය පුත ඒ ගිණි නිව්වේ
 වත්තේ පිණි පොදේ විතරක් නොව අව්වේ
 ඔබ දැඩි කරන්නයි දස අතටම දිව්වේ

පෙම්බර පියතුමා කුඹුරේ හා හේනේ
 දහඩිය හලේ ඔබ දියුණුව සඳහානේ
 මේ වත් කරුණු ඔබේ මතකය තුළ නෑනේ
 සිහිවන විටදි ලය ගිණිදළ නැගුනානේ

ගමේ පන්සලේ බුදුගෙය හදන්නට
 සියක් නමක් වෙත දැන් පිරිනමන්නට
 අටපිරිකරම සියයක් පුද කරන්නට
 ඔබ මුල් වුන පුවත සතුවකි අහන්නට

පිටිසර ගමක වැඩිහිටි මා පියන් වෙත

The Beauty of A Woman

Audrey Hepburn, the late actress and humanitarian had this to say when asked about her **beauty Tips**

For attractive lips:
Speak with words of kindness.

For lovely eyes:
Seek out the good in people.

For a slim figure:
Share your food with the hungry.

For beautiful hair:
Let a child run his or her fingers through it once a day.

For poise:
Walk with the knowledge you'll never walk alone

People, even more than things, have to be restored, renewed, revived, reclaimed and redeemed...
Never throw out anybody.

| TheMindsJournal

MINDJOURNAL

Pure Bliss Ayurveda Wellness Centre

We offer many ayurvedic treatments for your overall wellness including:

- Ayurvedic Consultation
- Abhyanga
- Shirodhara
- Janu/kati/greeva basti
- Nasya
- Udwarthanam
- Pinda Sweda

Treatments For:

- Stress, Anxiety and Depression
- Musculoskeletal and Neuromuscular disorders
- Women's Health
- Infertility
- Postnatal Healthcare
- Weight Loss
- Skin diseases
- Respiratory disorders
- Digestive disorders

Panchakarma and Dextox packages are available as a customised treatment plan.

Contact Us: 0411576181, info@pureblissayurveda.com.au
pureblissayurveda.com.au

85 Anthony Rolfe Avenue, Gungahlin, 2912

Why Ayurveda?

One of the oldest systems of healthcare in the world. The sanskrit word for ayurveda means knowledge of life.

This is as considered the results of imbalance between the body, mind, environment and conscientious. The treatment would therefore aim at eliminating or minimising the cause of imbalance.

Treatment is personalised - combination of internal purification, special diets, herbal remedies and other ayurvedic treatments.

Our Practitioner

Dr Ayesha Wickramasinghe

Dr Ayesha is a registered ayurvedic practitioner as well as an MBBS doctor in Sri Lanka. She did her post graduate studies of Ayurveda in Australia (AIHFE) by learning more about Indian Ayurvedic treatments and panchakarma to become a qualified Ayurvedic practitioner in Australia.

Opening Hours

Tuesday - Friday: 9am -7pm

Saturday: 10am - 7pm

Sunday: 10am - 1pm

Monday: Closed

Contact us for an appointment on 0411576181

85 Anthony Rolfe Avenue Gungahlin

pureblissayurveda.com.au

info@pureblissayurveda.com.au

Find us on Whatsapp, Viber or Facebook!

All Health Fund rebates are available!!!

Music of life – Sangita Ashok

Buried in books, I rediscover my father's world
I discover *Kumar Sanu* all over again
Rejuvenated by *Armaan Aslam*
Listen to the waves from my balcony
The quietness of early mornings as the darkness gives way to light
My life is full of the music of life

In another cold continent at this time of year
I hear about the punishing winter
The leaves that the municipal tree planted
Shedding in anticipation of a long-forgotten spring
I know I have to fly back like a bird to its nest
To the world that my children inhabit

The migrant world that God wanted me to experience
I know not why, except that this is our karmic journey
My soul finds peace in my warm island
My Sri Lankan identity, my Indian heritage blossoms
But maybe I left the remnants of my previous karmic life
In a cold continent

I am blessed in many ways
I was a girl with a dream or two of mine
Searching for the meaning of life
Trying to tread God's path
Failing miserably, the body is weak
The mind is inconstant, changeable

Life in different continents, when I was happy being an island girl
Who am I to go against God's will?
Except live with awareness of my every breath
It is my only strength, to be conscious to the endless summers within me
To a life I cannot change, and to change what I can
I am cocooned in the music of my life.

ලෝක ක්‍රිකට් කුසලාන තරඟාවලියේ ආවර්ජනයක්

මම අවුරුදු තිහක් පමණ කාලයක් කැන්බරා නුවර ක්‍රීඩා සමාජ කිහිපයක් වෙනුවෙන් සෙනසුරාදා දිනවල ක්‍රීඩා කලත්, අවුරුදු පනහෙන් ඉහල අයගේ ප්‍රවීණයින්ගේ ඉරිදා දිනවල පැවැත්වෙන ක්‍රිකට් තරඟාවලියට සහභාගී වූයේ වසර හයකට පෙරයි. එම තරඟවලදී මම හොඳින් ක්‍රීඩා කල නිසා, කඩදා හෝ අවුරුදු හැටෙන් ඉහල ඕස්ට්‍රේලියාවේ කන්ඩායම නියෝජනය කිරීමට හැකි වේවි යයි බලාපොරොත්තුවක් මගේ හිතේ ඇති විය. මගේ ඉලක්කය කරා යෑමට නම් ප්‍රථමයෙන් මම ජීවත්වෙන ප්‍රාන්තයේ කන්ඩායම නියෝජනය කල යුතු ය.

මම මගේ හැටවෙනි උපන්දිනය සැමරූ සති අන්තයට පසු සති අන්තයේ පැවති තරඟයේදී මම හොඳින් ලකුණු රැස්කර ඉන්පසු විකට් කිහිපයක් ගත්තෙමි. තරඟයෙන් පසු කල යුතුම වාරිත්‍රයක් වෙන බියර් බීම කරන අතරේ, අපේ ප්‍රතිවාදී කන්ඩායමේ ක්‍රීඩකයෙකු වූ, එවකට අවුරුදු හැටෙන් ඉහල ඕස්ට්‍රේලියානු කන්ඩායමේ සහ අප ප්‍රාන්තයේ (Australian Capital Territory – ACT) කන්ඩායමේ නායක මරේ හැරිසන් සමඟ කතා කරමින් සිටින විට, මට ගිය සතියේ වයස අවුරුදු හැට සම්පූර්ණ වූ බව කිව්වේ යමක් බලාපොරොත්තුවෙනි. ඒ බලාපොරොත්තුව සැබෑ කරමින් මරේ කීවේ, ‘ලාල්, හොඳ ප්‍රවූර්තියක්. කැමතිද අපේ ACT කන්ඩායමට සෙල්ලම් කරන්න ලහදීම එන ඕස්ට්‍රේලියන් නැෂනල් වැම්පියන්ෂිප් එකේ?’

‘අනිවාර්යයෙන්ම කැමතියි’

ඔහු කියූ අයුරින්ම මාව අප ප්‍රාන්තයේ කන්ඩායම් තුනේ ඉහලම තලයේ එනම් Division I තරඟාවලියට සහභාගී වෙන කන්ඩායමට තෝරගෙන තිබුනි. පලමුවෙන්ම තිබූ වික්ටෝරියා ප්‍රාන්තයට එරෙහිව පැවති තරඟයේ ආරම්භක පිතිකරුවා වූ මම ලකුණු බිංදුවකට දැවී ගියේ නොසිතූ ලෙසටයි. එහෙත් මරේ මගේ ගැන තිබුණු විස්වාසය නිසාම දෙවෙනි තරඟයටත් මාව ආරම්භක පිතිකරු ලෙස යැවීමට තීරණය කල පසු, ඔහුගේ විස්වාසය කඩ නොකරන්නට අධිෂ්ඨාන කරගත් මම පන්දු තිස්දෙකකින් ලකුණු 50 රැස් කොට, රිටියර් වූනෙමි. මේ තරඟාවලියේ පිතිකරුවෙකුට ලබාගන්නට හැකි වැඩිම ලකුණු ගනන පනහකි.

ඊලඟ වසරේ ඇඩ්ලේඩ් නුවර පැවති තරඟාවලියෙන් ඉතා හොඳින් ක්‍රීඩා කල මා, වික්ටෝරියා කන්ඩායමට එරෙහිව පැවති තරඟයේ තරඟයේ වීරයා විය. ඉන් අතතුරුව පැවති ක්වින්ස්ලන්ත සහ නවසීලන්ත කන්ඩායම්වලට එරෙහිව පැවති තරඟවලදී අප කන්ඩායම වෙනුවෙන් වැඩියෙන්ම ලකුණු රැස් කල මම, එම වසරේ ඕස්ට්‍රේලියානු කන්ඩායමට තේරීමට තරම් හොඳින් මම ක්‍රීඩා කලායයි සිතුවෙමි.

ඕස්ට්‍රේලියානු කන්ඩායම එංගලන්ත කන්ඩායමට එරෙහිව තරඟ තුනක් පැවැත්වීමට නියමිතව තිබුණු අතර, එංගලන්ත කන්ඩායම එම තරඟාවලියට පෙර අප ප්‍රාන්ත කන්ඩායම සමඟ තරඟයක් පැවැත්වීමටද නියමිතව තිබුනි. එම තරඟයේ කලින් පන්දුවට පහර දුන් එංගලන්ත කන්ඩායමේ කඩුලු තුනක් දවාලූ මම, ආරම්භක පිතිකරු හැටියට ගොස් ලකුණු පනහක් ලබා ගත හොත් ඕස්ට්‍රේලියානු කන්ඩායමට නිතැතින්ම තේරෙවි යන සිතිවිල්ල පහල වූවත්, එදින කිසියම් හේතුවක් නිසා මාව අංක අටේ පිතිකරු හැටියට ලකුණු පුචුරුවේ සඳහන් වූ විට මම කලකිරීමට පත් වූනෙමි. හතරේ පහරවල් දෙකක් ගසා ලකුණු අටකට දැවී යාමෙන් පසු මගේ සිහිනය ඒ අවුරුද්දේ සැබෑ නොවෙන බව තේරුම් ගතිමි. එහෙත් ප්‍රාන්තය වෙනුවෙන් නියෝජනය කිරීමට තරම මම වාසනාවන්ත වූනා නොවෙදැයි සිතා සතුටු වූනෙමි.

කොවිඩ් වසංගතය නිසා පිට පිට අවුරුදු දෙකක් ඕස්ට්‍රේලියානු ජාතික ශූරතා තරඟාවලිය නොපැවැත්වූණු අතර, ඒ අතරතුරේ මගේ දණිසේ කල ශල්‍යකර්මයක් නිසා අවුරුද්දක කාලයක් ක්‍රිකට් ක්‍රීඩා කිරීමට නොහැකි විය. කිහිප දෙනෙක් මට ක්‍රිකට් ක්‍රීඩාවෙන් සමු ගැනීමට කාලය ඇතැයි යනුවෙන් මාව මානසිකව වැට්ටීමට හෝ මට ඇති ආදරයට කීවත්, මම ෆිසියෝ දුන් සියලුම ව්‍යායාම ඉතා උනන්දුවෙන්

කොට ඒ දණහිස යථා තත්වයට පත් කර පසු ගිය වසරේ යලිත් සෙල්ලම් කිරීමට පටන් ගත්තෙමි. පසුගිය වසරේ මම වෙනදා මෙන් හොඳින් ක්‍රීඩා නොකලත්, කෙසේ හෝ යලි ක්‍රීඩා කිරීමට ලැබීම ගැන සතුටු වූනෙමි.

ප්‍රථමවරට අවුරුදු හැටෙන් ඉහල ලෝක ක්‍රිකට් කුසලාන තරඟාවලියක් පැවැත්වෙන බව කියවෙන ආරංචිය ආ විට මට සතුටකුත් එමෙන්ම දුකකුත් ඇති විය. සතුටු වූයේ, කවදා හෝ එම තරඟාවලියට සහභාගීවීමට හැකි වේ යයි බලාපොරොත්තුවක් ඇති කර ගැනීමට හැකි වූ නිසයි. දුක් වූයේ මේ වසරේ නම් ඕස්ට්‍රේලියානු කන්ඩායමට කිසි සේත් නොතේරෙන බව දැන ගත් නිසයි.

නමුත් මම බලාපොරොත්තු නොවූ දුරකතන ඇමතුමක් ආවේ මගේ මිත්‍රයෙකුවන ප්‍රසිද්ද ක්‍රිකට් ක්‍රීඩකයෙකු මෙන්ම කොලඹ රාජකීය විද්‍යාලයේ හිටපු ක්‍රිකට් නායකයෙකු වූ ප්‍රසන්න කාරියවසම්ගෙන්. මීට වසරකට පෙරත් ඔහු මට කතා කොට අවුරුදු පනහෙන් ඉහල ශ්‍රී ලංකා කන්ඩායම වෙනුවෙන් ක්‍රීඩා කිරීමට කැමතිද කියා ඇසූ විට, මගේ දණහිස සනීප නොවී තිබුණු නිසා මට එම යෝජනාව පිලි ගැනීමට නොහැකි බව කිවූ පසු, කැන්බරාවලින් මට රෙකමදාරු කල හැක්කේ කවුද කියා ඇසුවේ මා කෙරෙහි තිබුණු විශ්වාසය නිසයි. මම කිහිප දෙනෙකුගේ නම් ඔහුට දුන්නෙමි. එයින් කෙනෙකු එම කන්ඩායමට තේරුනත් කොවිඩ් වසංගතය නිසා තරඟවලට සහභාගී වීමට නොහැකි විය.

මෙවර ඔහු කතා කලේ ලෝක කුසලානය වෙනුවෙන් ලංකාව නියෝජනය කිරීමට කැමතිද යන්න ඇසීමටයි. මගේ කැමැත්ත ඒ මොහොතේම දුන්නේ දෙවරක් නොසිතායි. එදින රූ මම නිදා ගැනීමට ඇඳට ගියත්, නිදි දෙව් දුච මා කරා නොපැමිනියේ මන්ද යනු කීමට අවශ්‍ය නොවේ යයි සිතමි. කන්ඩායම තේරීමට සිඬිනි නගරයේ පැවැත්වෙන ‘ට්‍රයල්ස්’ වලට එන ලෙස මට ආරාධනාවක් පසුව ශ්‍රී ලංකා කන්ඩායමේ කලමනාකරු පසුව එවා තිබුණි. මම සහ මා මිත්‍ර නීල් කරුනාසේකර සිඬිනි තිබුණු ‘ට්‍රයල්ස්’ වලට ගොස් අපේ දක්ෂකම් පෙන් වූ පසු, අපව කන්ඩායමට තෝරා ගත් බව දන්වා එවා තිබුණි. ලෝක ක්‍රිකට් කුසලාන තරඟාවලියකට ශ්‍රී ලංකාව නියෝජනය කිරීම ඕනෑම ලාංකික ක්‍රිකට් ක්‍රීඩකයෙකුගේ සිහිනයකි. ඒ සිහිනය සැබෑ වීමේ සතුට වයස අවුරුදු විස්සේදී හෝ හැටේදී කියා වෙනසක් නැත.

අප ශ්‍රී ලංකා කන්ඩායමේ ක්‍රීඩකයන් කිහිප දෙනෙක් මම දැන උන් අතර අනික් අය කිසිදා හමු වී නොතිබුණි. නමුත් අප අතර තිබුණු ‘සුම්’ රැස්වීම්වලින් එකිනෙකා හඳුනාගත් ගත්තෙමු. එයින් එක රැස්වීමකදී වේගයෙන් පන්දු යවන්නන් කවුද කියා නායක යොහාන් පීරිස් ඇසූ විට, මම අත ඉස්සුවේ අප කන්ඩායමේ ආරම්භක පිතිකරු සහ ආරම්භක පන්දු යවන්නා මා වූ නිසයි. එය මට එරෙහි වේ යයි මම එදා නොසිතුවත්, මම එයට අත ඉස්සීම ගැන කණගාටු වෙන්නේ ඔහු මා පන්දු යවන්නෙක් මිස ආරම්භක පිතිකරුවෙකු නොවේ යයි යන නිගමනයට එලඹුනේ ඒ නිසා යයි මම සැක කරන නිසයි.

ප්‍රථමවරට අප කන්ඩායමේ අය එකට පුහුණුවූනේ තරඟාවලියේ ප්‍රථම තරඟය වූ ඉන්දියාවට එරෙහි තරඟයට දින දෙකකට කලින් ය. එදින මගේ පන්දු යැවීම සාර්ථක නොවූනේ මගේ උරහිසේ ආබාධයක් තිබුණු නිසයි. පුහුණුවීම්වලදී පන්දුවට පහර දීමට මට අවසානයට ලැබෙන විට, මට යන්තමින් නායකයාගේ සිතිවිලි තේරුම් ගන්නට හැකි විය. ඉන්දියාවට එරෙහිව තිබුණු තරඟය වැස්ස නිසා නොපැවැත් වූනත් එය වෙන දවසකට කල් දමන ලදී.

අප ක්‍රීඩා කල පලමුවෙනි තරඟය වේල්ස් කන්ඩායමට එරෙහිවයි. එංගලන්තය ඔවුන්ගේ ක්‍රිකට් සිසන් එකේ අවසාන තරඟ පැවැත්වෙන කාලය නිසා ඔවුන් සහභාගී නොවෙන බව තීරණය කල පසු, එංගලන්ත කන්ඩායමේ දක්ෂ ක්‍රීඩකයන් කිහිප දෙනෙකුගෙන් සමන්විත වේල්ස් කන්ඩායම ප්‍රබල ප්‍රතිවාදී පිලක් විය. එම තරඟය නැරඹීමට මගේ යහලුවන් කීප දෙනෙක් බ්‍රිස්බේන් සිට සන්ෂයින්කෝස්ට් ඇවිත් තිබුනේ මගේ පිතිහරඹය නැරඹීමට ය. එදින කන්ඩායමට මා ඇතුලත් කර නොතිබුණි. දහහත් දෙනෙක් සංචිතයේ සිටි නිසා, එකොලොස් දෙනෙක් තේරීම කලමනාකරණය කල කන්ඩායමට පහසු දෙයක් නොවූණු බව මම දනිමි. ඒ තරඟයෙන් අප ලංකාවේ කන්ඩායම පරාජයට පත් වූයේ අවසාන පන්දුවේදී යි. කන්ඩායමේ අයගේ දක්ෂකම් සහ දුර්වලකම් හරියටම දැන නොසිටීම නිසා ‘බැලන්ස්’ කන්ඩායමක් තෝරා නොගැනීම එම පරාජයට හේතුව බව මම අනුමාන කරමි. අප කන්ඩායමේ උප නායක ගැරි ගුණසේකර ලකුණු 47 ලබා ගත් බව මතකයේ ඇත.

දෙවන තරඟය වූයේ කැනඩාවට එරෙහිවයි. කැනඩා කන්ඩායම ඉන්දියානු, පකිස්ථානු, ශ්‍රී ලංකා සහ බටහිර ඉන්දියා කොදෙව් ක්‍රීඩකයින්ගෙන් සමන්විත ප්‍රබල කන්ඩායමක් බව දැන ගෙන උන්නෙමු. ශ්‍රී

ලංකාව නියෝජනය කල රොහන් ජයසේකර එම කන්ඩායමේ සාමාජිකයෙක් විය. එදින කන්ඩායමට මාව තෝරා ගත් අතර, පන්දුවට පහර දීමට මා යැව්වේ අංක දහයටයි. මම පන්දු යවන්නෙකුට වඩා පිතිකරුවෙකි, බැටිං ඕලවුන්ඩර් කෙනෙක් මිස, බෝලිං ඕලවුන්ඩර් කෙනෙක් නො විය. මම මගේ ජීවිතයේ කිසි දිනක අංක දහයේ බැටි කර නොතිබුනි. මම කලකිරීමට පත් වුනත්, මම පන්දුවට පහරදීමට හතලිස් හතර වෙනි (මෙය ඕවර හතලිස් පහේ තරඟවලියකි) ඕවරයේ ගිය විට, මා ගැන නොසිතා කන්ඩායම වෙනුවෙන් ඉකමන් ලකුණු රැස් කිරීමට ගොස්, දෙවෙනි පන්දුවට හයේ පහරක් එල්ල කිරීමට ගොස් මිඩ් විකට් ස්ථානයට උඩ පන්දුවක් දීමෙන් දැවී ගියෙමි. එම තරඟයේත් ගැරි ලකුණු අසූ ගනනක් රැස් කරමින් ඔහුගේ දක්ෂ කම දැක් විය.

එම තරඟයේ අපේ කන්ඩායමේ ආරම්භක පන්දු යවන්නාත් මා විය. අලුත් පන්දුව අතට ගත් මා මුලින්ම දිව එනවිට වකිතයක් ආවත්, ඒ ඕවරයේ කිසිදු ලකුණක් රැස් කිරීමට කැනඩා පිතිකරුවන්ට නොහැකි විය. මගේ දෙවෙනි පන්දුවේ පලවෙනි පන්දුවට වමන් පිතිකරුවෙකු වූ ඩැනී දේවිදාස් දැවී ගියේ දෝලනය වූ යෝකරයක් කෙලින්ම කඩුල්ලෙ වැදීමෙන්. එය මගේ අන්තර් ජාතික තරඟයක ගත් පලමු කඩුල්ලයි. ඔහු ඊලඟ තරඟයේ ශතකයක් රැස් කල පසු, ඒ කඩුල්ලේ වටිනාකම වැඩි විය. එම තරඟයෙන් අප පරාජයට පත් විය.

ඉන් පසු තරඟය වූයේ ඉන්දියාව සමඟයි. ඒ තරඟයේදී අප කන්ඩායම අන්ත පරාජයට පත් විය. මා මිතුරු නීල් කරුණාසේකර නොදැවී ලකුණු 31 ලබා ගත් අතර, අවසාන පිතිකරු හැටියට මම නීල්ට එකතු වූ විට තව ඕවර හතරක් තිබුනත් මම දිවීමට ගොස් දැවී ගියේ ලකුණු හතරක් ලබා සිටියදී සහ මුලු ලකුණු ගනන එකසිය විසි ගනනක් තිබියදී යි. අපට ජයග්‍රහණය කිරීමට නම් ආරම්භක පන්දු යවන්නා හැටියට මගේ පන්දුවලින් කඩුලු කීපයක් ලබා ගැනීම අත්‍යාවශ්‍ය වී තිබුනත්, මට කිසිම කඩුල්ලක් ලබා ගැනීමට නොහැකි වූවා පමනක්, ඉන්දියානු ආරම්භක පිතිකරුවන් අවදානමක් ගනිමින් ඉදිරියට පැමිණ එල්ල කර පහරවල් වලින් මගේ මුල් ඕවර දෙකට ලකුණු දහ අටක් ගනිමින්. ඔවුන් කඩුලු අටක පහසු ජයක් අත් කර ගත්තේ අපේ කන්ඩායමේ පිතිකරුවන් නියම ස්ථානවල පිතිහරඹයට නොයැවූ නිසා අපට ඉන්දියාවට අභියෝගයකට ලක් කිරීමට තරම් ලකුණු පුවරුවේ ලකුණු එකතු නොකල නිසයි.

මම අප කලමනාකාර කන්ඩායමට මම ආරම්භක පිතිකරුවෙක් මිස, අවසාන පිතිකරුවෙක් නොවෙන බවත්, අප ප්‍රාන්ත කන්ඩායමේ පවා ආරම්භක පිතිකරුවෙකු ලෙස ‘තරඟයේ වීරයා’ ලෙස ඔස්ට්‍රේලියානු ජාතික ශූරතාවලියේ ප්‍රාන්ත අතර තරඟවලදී කිහිප වරක්ම තේරුණු බව කිවත්, එය බීරින්ට වීනා වැරැදීමක් බඳු විය. හැට හැත්තෑ දශකවල කොලඹ සහ යාපනයේ ජනප්‍රිය පාසල් කන්ඩායම්වලට ක්‍රීඩා කල අය ලංකා කන්ඩායම නියෝජනය කලා මෙන්, අප කන්ඩායමත් පිට පලාතක පාසලක ක්‍රිකට් කන්ඩායමක නායකයෙකු වූ මට එසේ සැලකුවාද යන්න මගේ සිතට ආවත්, මම පුරුදු පරිදි විහිලු කරමින්, සිංදු කියමින්, කන්ඩායමේ ‘මුඩ්’ එක හැම වෙලේම හොඳින් තැබීමට හැකි අයුරින් උත්සාහ කලෙමි. ඔවුන් මට ‘ලියෝ සේයර්’ නමින් කතා කල අතර අනෙක් කන්ඩායම්වලටත් මාව හඳුන්වා දුන්නේ එලෙසයි.

ඊලඟ තරඟය වූයේ සිම්බාබ්වේට එරෙහිවයි. කාසියේ වාසිය දිනා ගත් අප කන්ඩායමේ නායක, සිම්බාබ්වේට ප්‍රථමයෙන් පහර දීමට දුන්නේ ඔවුන් ඉක්මනින්ම දවා අපේ ප්‍රථම ජයග්‍රහණය වාර්තා කිරීමටයි. මම යලිත් අලුත් පන්දුව අතට ගෙන ප්‍රථම ඕවරය යැවීමට ගත්තේ කඩුලු කීපයක් දවා ලීමටයි. තුන්වෙනි පන්දුවේදීම ෂෝට් එක්ට්‍රා කවර් ස්ථානයේ සිටි ක්‍රීඩකයා උඩ පන්දුවක් අත හැරියේ මගේ බලාපොරොත්තුව සුන් කරමින්. මම පන්දු ඕවර හතරක් යැවූ පසු මගේ පන්දු යැවීම වාර්තා වූයේ

ඕවර 4, නොයිදුල් ඕවර 2, ලකුණු 2 , කඩුලු 0 යනුවෙන්. අප නායක ඉන් පසු මට පන්දුව නුදුන්නේ පිතිකරුවන් ආරක්ෂාකාරී අන්දමින් කඩුල්ල ආරක්ෂා කලා මිස ලකුණු නොගත් නිසා, කඩුලු නොඑන බව කියමින්. අප කන්ඩායමේ සුරේන් සුරේන්ද්‍රන් කඩුලු හතරක් ලබා ගත්තේ ය. තරඟයට කලින් මාව එදින ආරම්භක පිතිකරු බව කලමනාකාරී කන්ඩායමේ අයෙක් කී නිසා, ලකුණු අසූ හයකට සිම්බාබ්වේ පිල දැවී ගිය පසු මම ක්‍රීඩාගාරයට ආවේ ඒ ලකුණු අසූහය ඉක්මනින්ම හඹා යෑමටයි. එහෙත් මම ආරම්භක පිතිකරු නොවෙන බව දැන ගත් විට මගේ බලාපොරොත්තුව කඩ වූනි. ආරම්භක පිතිකරු හැටියට පා ආවරණ පලද ගනිමින් හුන් නයකගෙන් මම මිත්‍රශීලීව

‘මටත් එක මැව් එකක ඔපන් කරන්න ලැබේවි ද?’ කියා විහිලුවෙන් ඇසූ විට, ඔහුගේ ප්‍රතිචාරය මිත්‍රශීලී නොවී ය. එවැනි ප්‍රතිචාරයක් බලාපොරොත්තු නොවූ මටත් කේන්ද්‍රීය පාලනය කර ගන්නට නොහැකි වී ආවේගශීලී දෙබසක් ඇති වූනත්, එය වැඩි දුර නොගියේ ය. ඔහු ඉන් පසු මට පිතිහරඹය ආරම්භ කරන

ලෙස කීවත්, එය අවංක ඉල්ලීමක් නොවුණු බව වටහාගත් මම එය ප්‍රතික්ෂේප කොට එතැනින් ගියෙමි. අප කන්ඩායම ලකුණු හැටකට කඩුලු පහක් වැටුණු පසු, කලමනාකරු (නායක නොව) පැමිණ

‘ලාල්, ඔයා ඊලඟට යන්නේ’

කීවේ නොසිතූ අයුරින්. මම වහාම පා ආවරණ සහ අනෙක් ආවරණ පලඳින විට කන්ඩායමේ කිහිප දෙනෙක් කීවේ

‘අවුට් නොවී කොහොම හරි ගහල පෙන්වන්න මෙයාලට’ යනුවෙන් ඔවුන් මගේ දක්ෂතා දැන උන් නිසයි.

ඔවුන්ගේ සහ මගේ බලාපොරොත්තු සුන් නොකරමින් අපි ජයග්‍රහණය කලේ තව එක කඩුල්ලක්වත් නොවැටී, මම නොදැවී සිටිමින්.

එම ජයග්‍රහණයෙන් පසු අපට තිබුණේ ඕස්ට්‍රේලියාවට එරෙහිවයි. ඕස්ට්‍රේලියානු කන්ඩායමේ සියලු දෙනාම මෙන් මා දැන ගෙන සිටියේ ඕස්ට්‍රේලියානු ජාතික ශූරතාවලි තරඟවලදී ඔවුන් සමග තරඟ කල නිසයි. වික්ටෝරියා ප්‍රාන්ත කන්ඩායමේ වූ ක්‍රිස් කාර් ඕස්ට්‍රේලියානු කන්ඩායමේ නායකයා වූ අතර, මම වික්ටෝරියා - ඒසීට් තරඟයේ ආරම්භක පිතිකරු හැටියට වේගයෙන් ලකුණු රැස්කර, කඩුලු දෙකකුත් ලබාගෙන තරඟයේ වීරයා වූ නිසා ඔහුට මාව මතකයේ තිබී,

‘මේට් ගිය පාර වගේ අපිට එහාට මෙහාට ගහලා, ඔපනිං බෝලර්ස්ලව අප්සෙට් කරන්න එපා’

කීවේ මා ගැන යම් කිසි ගෞරවයක් තිබුණු නිසයි. එහෙත් එම තරඟයේ මාව පන්දු යවන්නට පමනක් තෝරා ගෙන ඇති බව අප නායකයා කීවේ ඊට කලින් තරඟයේ ජයග්‍රහණය කරා ගෙන ගිය බව අමතක කරමින්. ඕස්ට්‍රේලියානු කන්ඩායමේ නායකයාට මා ගැන තිබුණු ගෞරවය අපේ නායකයාට මා ගැන නැතිවීම කනගාටුදායක ය.

වැස්ස නිසා ඒ තරඟය ඔවර් විස්සේ තරඟයක් බවට පත් වූ විට, අප නායකයා යලිත් කන්ඩායම වෙනස් කොට මාව පන්දුවට පහර දෙන ක්‍රීඩකයෙක් වශයෙනුත් නම් කලේ ය. මට පන්දුවට පහර දීමට හැකි බව ඔහු දැන ගෙන සිටි බවක් එයින් දැනුණි. පන්දු වාර හතරකට පසු වැස්ස යලිත් කඩා වැටුණු පසු, ලංකාවේ බයිලා වාදනයට අපි නටන අයුරු ඕස්ට්‍රේලියානුවන් වීඩියෝ කල අතර, කෙනෙක් මට කීවේ

‘අපේ සමාජයේ කොල්ලො විතරක් ඔහොම නටන්නෙ නැහැ. ඒත් ඒක හරි සුන්දරයි’ යනුවෙන්.

ඒ වීඩියෝව දුටු කැන්බරා ක්‍රිකට් කන්ඩායම්වල ක්‍රීඩකයන්, අප තරඟවලින් පසු ඒ ගීත වාදනය කොට නටන ලෙස ඉල්ලීම් කරන්නෙ විහිලුවට යයි මා සිතුවත්, මැසෙන්ජරය හරහාත් ඒ ඉල්ලීම කරන නිසා දවසක එය කිරීමට සිතා ගනිමි.

පලමුවටයේ අවසාන තරඟය වූයේ බටහිර ඉන්දියානු කොදෙව් කන්ඩායමට එරෙහිවයි. මුලින්ම පන්දුවට පහරදීමට පැමිණි එම කන්ඩායමේ පිතිකරුවන් ක්‍රිස් ගේල් මෙන් ඇඟපනින් විසාල දෙදෙනෙකි. නමුත් මගේ පන්දු ඉදිරියේ ඔවුන් ක්‍රීඩා කලේ ටෙස්ට් තරඟයක ආකාරයෙනි. එම තරඟයේත් උඩ පන්දු දෙකක් අත හැරීම නිසා කඩුලු බිඳ හෙලීමට නොහැකි වුවත්, මගේ ඔවර හයකට ඔවුන්ට ලබා ගත හැකි වූයේ ලකුණු පහලොවක් පමණි. ඔවුන්ව ලකුණු 125 සීමා කිරීමට අප කන්ඩායමට හැකි විය. අප කන්ඩායමේ ගවීර්පාලන් සහ නායක යොහාන් කඩුලු තුන බැගින් ලබා ගත් හ.

එදින මා බලාපොරොත්තු නොවූ අයුරින් හතරවෙනි පිතිකරු හැටියට මා පත් කල විට, බලාපොරොත්තු රැස්ක සමග මා පන්දුවට පහරදීමට ගියත්, පලමු පන්දුවම පාදයේ වැදුණු විට ප්‍රතිවාදී කන්ඩායම කල ඉල්ලීමට එකඟ වෙමින් විනිසුරුකරු ඇඟිල්ල ඉස්සු විට ලෝක කුසලාන තරඟාවලියේ මට පිතිකරුවෙකු ලෙස දක්ෂතා පෙන්වීමට තිබුණු එකම අවස්ථාව නැති කර ගත් බව තේරුම් ගනිමි. නමුත් කලින් කැන්බරාවාසියෙකු වූ දොස්තර රාගවන් ඉතා දක්ෂ ලෙස පන්දුවට පහර දී අප කන්ඩායම ජයග්‍රහණය කරා ගෙන ගිය නිසා මගේ දුක පහව ගියේ ය.

අපේ අවසාන තරඟය වූයේ තරඟාවලියේ හත්වන සහ අටවෙනි ස්ථාන සඳහා වූ තරඟයයි. එය දකුණු අප්‍රිකාවට එරෙහිවයි. එදිනත් ආරම්භක පන්දු යවන්නා වූ මම හොඳින් පන්දු යැවූ නමුත් ලැබුණේ පන්දු ඕවර හතරක් පමණි. එම පන්දු ඕවර හතරට ඔවුන් ලබා ගත්තේ ලකුණු හතක් පමණි. රාගවන් කඩුලු හතරක් බිඳ හෙලූ අතර, දකුණු අප්‍රිකාව ලකුණු 164 සීමා කිරීමට හැකි වුවත්, අපේ කඩුලු හයක් බිඳ වැටෙන විට අප ලබා සිටියේ ලකුණු 95 පමණි. නිල් එම තරඟයේදීත් ඉතාම දක්ෂ ලෙස පිත්ත හසුරුවමින්, අංක හතට පිත්ත හසුරුවීමට පැමිණි බ්‍රයන් ගුණසේකර සමඟ ලකුණු හැත්තෑවක සබඳතාවයක් තබමින් ජයග්‍රහණය කරා ගෙන ආවේ ය. ඊලඟට පන්දුවට පහරදීමට ලැස්තී වි සිටි මට පන්දුවට පහරදීමට අවස්ථාව නොදීම ගැන ඔවුන්ට දොස් කීවේ විහිලුවට බව ඔවුන් දැන ගැන උන්හ. නොදැවී ලකුණු 35 ලබාගත් නිල් එම තරඟයේ විරයා විය.

එම තරඟාවලියේ අවසන් තරඟය වූයේ පකිස්තානය සහ නවසීලන්තය අතරයි. එයින් පකිස්තානය පහසුවෙන්ම ජය ගෙන අවුරුදු හැටෙන් ඉහල ලෝක කුසලාන මංගල ශුරතාවලියේ කුසලානය හිමි කර ගත්තේ ය.

එක් එක් රටවලින් සහ ඕස්ට්‍රේලියාවේ ප්‍රාන්ත කිහිපයකින් පැමිණි අපි බොහෝ දෙනෙක් එකිනෙකාට ආගන්තුකයින් වුවත්, ඒ සති දෙක අවසාන වෙන විට අපි සදාකාලික මිතුරන් බවට පත් වූනෙමු.

අපේ කන්ඩායමේ එකිනෙකාගේ දක්ෂකම් දැන ගැනීමට තරඟාවලියට කලින් ‘ප්‍රැක්ටිස් මැච්’ දෙක තුනක් තිබුණේ නම්, අප කන්ඩායමට වඩා තරඟකාරී ලෙස ක්‍රීඩා කිරීමට හැකි කමක් තිබුණා යයි සියලු දෙනාගේම අදහස විය. ඊ ලඟ තරඟාවලිය 2024 වසරේ ඉන්දියාවේ වෙන්නායි නුවර පැවැත්වෙන අතර, තව දක්ෂ ක්‍රීඩකයින් වසර හැට පිරි සංචිතයට එකතු වෙන නිසා එම තරඟාවලිය සඳහා ශ්‍රී ලංකා කන්ඩායමට තේරීම විශාල අභියෝගයක් විය හැකි යයි සිතුවත්, යටි සිතේ බලාපොරොත්තුවක් ඇත. ඒ බලාපොරොත්තුව ඉටු නොවූනත්, එක් වරක් හෝ ලෝක කුසලාන තරඟාවලියක ශ්‍රී ලංකාව නියෝජනය කිරීමට ලැබීම ගැන මට සතුටක් සහ ආඩම්බරයක් ඇති වීම සාධාරණ යයි සිතමි.

ලාල් විජේසිරිවර්ධන
කැන්බරා

To be human – Sangita Ashok

Eight-and-a-half months I am alone back in my land
Strangers, I befriend them
Beyond the everyday chatter, I sense their aloofness
I meet a wide motley

What do I expect?
Reciprocal friendship?
I am a dollar sign
Not a heart and soul

I almost give my heart away
To people I meet
I try to make them own
Loneliness brings false hopes and expectations

I love everyone I meet
'*Vasudaiva kutumbakam*', this world is one
I try to meet them on their terms
No ego, no self

I see the confusion
My open friendliness is met with distrust
Lay persons, robed monks
All caught up in the nature of this convoluted existence

I want to let go of this karma
Love the person in front of me
Do what I must to fulfil my destiny
I am mere mortal

Puny in your hands
Unsuccessfully practicing your unconditional love
This monstrous life
God! What have you created?

Division, hatred, black white, rich poor
Meaningless lives, materialistic religions
Buddhist monks claim they have seen nirvana
So have I with romantic love

But I have not sold my soul
To the devil
The beast in all of us
I am trying to meet you God with honesty

Will you meet me halfway?
Will you reciprocate my love?
Or are we all doomed to live lives of lesser beings
Heartless? Ruled by ego, greed, distrust?

Committee Members 2023-2024

Our objectives

To provide and promote opportunities for social and cultural contact among its members and the wider community;

To promote mutual understanding between Australians and persons of Sri Lankan origin and other persons with links to Sri Lanka; and

To provide financial donations to charitable and welfare organisations in Australia and/or Sri Lanka.

President: Janaka Welikala
Vice President: Irantha Rajapaksa
Secretary: Nayana Liyanage
Treasurer: Savi Lecamwasam

Committee Members

Asela Abhayapala
Ranjith Wijewickrama
Naresh Gunasekera
Prasanna Gamage
Subramaniam Sukumaran
Lasath Lecamwasam
Sathira Wetthasingha
Mindika Premachandra
Surangani Luck
Suresh Gunathilaka

Public Officer: Jayantha Somasundaram
Auditor: Saman Mahaarachchi

Canberra Lankan provides information within the following conditions:

1. Canberra Lankan does not endorse or recommend any product or service, or facility advertised or mentioned on this site unless specifically indicated. In no event do we guarantee the product, service, or facility advertised or mentioned on this site unless specifically indicated.
2. The information and content of this site provided by Canberra Lankan does not necessarily represent the views held by Canberra Lankan, its editors or members of ASLA but writers or contributors.
3. By viewing pages contained on this site it is agreed to release and discharge Canberra Lankan from all liability which may arise, including liability in respect of defamatory material, on any database or linked website address and or software accessed from this site.
4. By accessing this site you agree to assume all risks associated with the use of the system, the site and the internet in general, including the risk to your computer, software or data being damaged by any virus which might be transmitted or activated by accessing this site in general.
5. The presence of copyrighted and other proprietary material without due credit or permission is neither malicious nor intentional. Canberra Lankan makes every effort to establish the bona fides of all material provided for publication, and accepts no responsibility where material provided by writers and contributors are submitted without due care to ascertain the copyright holder.
6. Copyright in general will remain the property of the author submitting the material, including text, photos, and other material of any type whatsoever. Copyright of the published magazine remains the property of Canberra Lankan.
7. Canberra Lankan provides no guarantees whatsoever for websites linked to the Canberra Lankan site, including the truth, accuracy suitability or completeness of linked sites.
8. Canberra Lankan undertakes to provide judicious care in compiling and providing accurate information on this web site, but accepts no responsibility for errors, omissions, completeness, alterations, or accuracy whatsoever.